

A woman in a red dress is walking away from the viewer down a path in a park. The path is lined with trees, some of which have autumn-colored leaves. A bench is visible on the left side of the path. The scene is captured in a soft, painterly style with a muted color palette.

သူား
ကြာတော့သည်လည်း
မောင့်စကား

ည ရှစ်နာရီပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးဖွဲကလေးများ
စတင်ကျရောက်လာခဲ့သည် ။ ပြတင်းမှန်မှ တစ်ဆင့်ဖြတ်၍
မိုးဖွဲမိုးမှုန်ကလေးများ ကြပ်ကဲပြေးလွှားနေသည် ကို အမှတ်မထင်
မြင်ရသည် ။

ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တစ်နေရာ၌ သူသည် သုညဒီဂရီအောက်
အအေးပိုက်သော အအေးခန်းထဲသို့ ငါးခြင်းတောင်းများ သယ်ချနေချိန်
ဖြစ်နိုင်သော်လည်း မန္တလေးမြို့မှာ တော့ သူမ၏ ညနေခင်းတာဝန်
ပြီးဆုံးချိန် ဖြစ်လေသည် ။ ည တာဝန်ယူမည့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်က
ညရှစ်နာရီထိုးရန် နှစ်မိနစ်အလိုတွင် ရောက်လာသောအခါ သူမသည်
သတိလစ်မေ့မြောနေသော လူနာအား အထရီပင်း ထိုးဆေးငါးလုံး
စုပေါင်း၍ ထိုးပေးနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူမ စိတ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ
သူငယ်ချင်းကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သူ မလာမချင်း ဂျူတီလဲရန်
စောင့်နေရမည့်တာဝန်မှ လွတ်ကင်းသွားလေပြီ။

"တင်တင်ဇော် ... နင် ညက နိုက်ဂျူတီလားလို့ "

"အေးလေ"

"ဟာ ... နေ့လယ်ကလဲ နင် မအိပ်ရဘူးပေါ့"

သူမ ကိုယ်မှာ ဝတ်ထားသည့် ပိုးသတ်ထားသော
အစိမ်းရင့်ရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ဆွဲချွတ်ရင်း သူမ ရယ်မောလိုက်သည် ။

"အေးဟာ ... နေ့လယ်မအိပ်ရတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီနေ့

နောက်ဆုံးပြတဲ့ ဒရိုက်ဘာဇာတ်ကား လွတ်သွားတာ နာတာပဲ၊ ငါက ဒီနေ့ နေ့ပွဲကြည့်မလို့ အားခဲထားတာ။ ဂျူတီရီ(စ်)တာကို ဘယ်သူဆွဲ တာလဲမသိဘူး၊ ငါ့ကို ဒီမှာ အီးဗနင်းဂျူတီ ထပ်ထည့်ပေးထားတယ်လေ"

သူငယ်ချင်းက ကိုယ်ချင်းစာသလို ပန်းတွန့်လျက် သူ့မျက်နှာအောက်ခြေတွင် နှာခေါင်းစည်းကို သွက်လက်စွာ တပ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် ဗီရိုထဲမှ ပိုးသတ်ပြီးသော ဝတ်ရုံအသစ်တစ်ထည်ကို ထုတ်၍ ဝတ်ဆင်ရန် ပြင်သည် ။ သူမကတော့ စားပွဲပေါ်မှ သူမဖတ်လက်စ စာအုပ်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ ပန်းလွယ်သော လက်ပွေ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။ စာ အုပ် မှာ မောင်သာနိုး ဘာသာပြန်သော မာယာကော့ဗ်စကီး၏ "ဘောင်းဘီဝတ်မိုးတိမ်" ဖြစ်လေသည် ။

"ကဲ ... သန်းအောင် ငါသွားတော့မယ်၊ ဪ ... ဆရာတွေ ဒီကို ညရှစ်နာရီခွဲလောက် ရောင်း(ဒ်)လှည့်လာမယ် ပြောတယ်၊ ချာ(တ်)ထဲမှာ ငါ ရှစ်နာရီအချိန်အထိ ရေးဖြည့်ပြီးသား၊ အခြေအနေ ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး"

"အေး ... အေး"

"ဒီညဂျူတီမှာ နင် ကံကောင်းပါစေ"

အပြင်စင်ကြိုသို့ထွက်၍ သူမ စီးထားသော ပိုးသတ်ထားသည့် ရာဘာဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ ခွာမြင့် ဖိနပ်ကလေးကို လဲစီးလိုက်သည် ။ "အိုင်၊ စီ၊ ယူ" ဟု အတိုကောက်ခေါ်သော "အထူးကြပ်မတ် ကုသဆောင်" ၏ အုတ်လှေကားထစ်များမှ ဆင်းလိုက်သောအခါ အောက်ထပ် အရိုးကုဆောင် (အသစ်) သို့ ရောက်လာ၏။

ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားသော လက်များ ၊ ခြေထောက်များ ၊ အုတ်နီခဲ ဆွဲထားသော ခြေထောက်များ ၊ စက်သီးဖြင့် မြှောက်ချိတ်ထားသော ခြေထောက်များကို အကျင့်ပါနေသော မျက်စိဖြင့် ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ အပြင်ဘက် အုတ်လှေကားထစ်ကို ဆင်းလိုက်သည် ။

လူနာဆောင်ထဲက မီးရောင်တစ်ဝက်တစ်ပျက်အောက်တွင် မိုးရွာထားသဖြင့် ပြောင်လက် စိုစွတ်နေသော ကျောက်စရစ်လမ်းကို မြင်ရသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အနည်းငယ် စိမ့်အေး လာပြီ ဖြစ်သည် ။

မှောင်မည်းနေသော ဘိုကတော် မျက်ခုံးပင်တန်းဆီသို့ အကွေ့တွင် တစ်ယောက်ယောက်က တင်တင်ဇော်ကို စောင့်ကြည့်နေသလို စိတ်မသိုးမသန့် ဖြစ်လာသည် ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ...။ သို့သော် ထိုအပင်တန်းဆီမှ လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည် ကိုတော့ တကယ်မြင်လိုက်ရသည် ။ သူမ အနီးမှ စက်သီးဖြင့် ဖြတ်သွားသူများ ထမင်းချိုင့် ဓာတ်ဘူးများ ဆွဲလျက် လမ်းလျှောက်သွားကြသူများ ဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော ဆေးရုံကြီးဝင်းအတွင်းမို့ သူမ ဘာကိုမှ မကြောက်ပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်လိုစေဖြင့် ဖျားနာဆောင် (၁) ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှ ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် သူမနောက်မှ တစ်ယောက်ယောက် ကပ်လိုက်လာသလို ထင်လာပြန်၏။ ကျောထဲက စိမ့် လာပြီး အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ပစ်လိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဆင်ဝင်မျက်နှာကြက် မီးလုံး၏ ဖျော့တော့သော မီးရောင်ဖြင့် သူမ မြင်လိုက်ရသူမှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသောသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

"မိဇော် ..."

သူမရှေ့တွင် လူငယ်တစ်ဦး ရပ်နေ၏။ အနီးကပ်၍ ရပ်နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူမက မော့ကြည့်မှ နူးညံ့စွာ ပြုံးနေသောမျက်နှာကို မြင်ရသည် ။ ရှည်မြင့်သော အရပ်အမောင်းနှင့် လှိုင်းများ သဖွယ် ဝေဖွာသော ဆံပင်မတိုမရှည်အောက်မှာ သူမကို အမြဲတမ်း နှစ်သိမ့်ခဲ့သော အပြုံးမျက်နှာ တစ်ခုရှိနေသည် ။

"ကြည့်စမ်း စောစောကလေးကကို နင့်ကို ငါ သတိရနေသေးတယ် သိလား"

"ဟုတ်ရဲ့ လား ..."

သူ့နှုတ်ခမ်းမှ လန်းဆန်းသော အပြုံးကြောင့် မျက်ခွံမို့မို့အောက်မှ အနည်းငယ် ကျဉ်းသလို ရှိသော သူ့မျက်လုံး သေးသေးကလေးများ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တောက်ပသွားသည် ။ အရောင်ဖြူဖျော့နေသော ဂျင်းဂျာကင်၏ အောက်၌ အကွက်ကျဲကျဲ ရှုပ်အင်္ကျီကို သူ ဝတ်ထားသည် ။

"နင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုလဲ မခေါ်ဘူး။ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့၊ နင် တော်တော်ဆိုတာပဲ"

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဂျာကင်အင်္ကျီဘေးအိတ်များ ထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ထားရင်း သူမကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

"အတော်ပဲဟယ် ဒီကနေ့ည နင့်ကို မြင်လိုက်ရတာ ငါဘယ်လို စိတ်ချမ်းသာသွားမှန်း မသိဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါ ရုပ်ရှင် ညပွဲ သွားကြည့်ချင်နေတာ အဖော်မရှိလို့ ဟ၊ မနက်ဖြန်ဆို ကားလဲတော့မှာ "

သူ့အပြိုးက အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။ ။ ပြောပြီးပြီးချင်း သူမ နောင်တရသွား၏။ သေတော့မှာပဲ ... ဒါထက် လေးနက်တဲ့ စကားတစ်ခုခု ပြောသင့်လျက်သားနဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ များ ရုပ်ရှင် ကြည့်ဖော်အဖြစ် ဝမ်းသာပြမိပါလိမ့်။ သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲထင်သွားပြီး ချက်ချင်း ပြန် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မြန်ဆန်လွန်းသောကြောင့် သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို သူမ မဖမ်းမိလိုက်ပါ။

"ငါ မန္တလေးကို ခုနစ်နာရီခွဲဆိုက်တဲ့ ရထားနဲ့ ရောက်လာတယ်။ နင့်အဆောင်ကို ငါသွားတယ်။ နင် ဆေးရုံက ညရုစ်နာရီမှ ထွက်ရမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ငါ့ဦးလေးအိမ်မှာ အိတ်တွေ ပစ္စည်းတွေချပြီး အခု ပြန်ထွက်လာတယ်။ နင့်ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ရေတောင်မချိုးခဲ့နိုင်ဘူး။ ဖျားနာဆောင် (၃)ကို သွားတယ်။ နင်နဲ့ မတွေ့ဘူး။ နင် အထူးကြပ်မတ်ကုသဆောင်မှာ ဆိုလို့ ငါ မေးစမ်းပြီး ရောက်လာတယ်။ ရုစ်နာရီထိုးပြီး ငါးမိနစ်မှာ နင့်ကို လူနာဆောင်ထဲက ထွက်လာတာမြင်ရတယ်။ နင့်ကိုတွေ့လိုက်ရလို့ ငါ ဘယ်လောက်ပျော်သွားတယ်ဆိုတာ နင် ဘယ်တော့မှ နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ နင်က ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ အဖော်ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတာပဲ"

တစ်လုံးချင်းပြောနေသော သူ့အသံမှာ နာကြည်းဟန်လည်း မပါ။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးလာခဲ့သူမို့ လျော့ရဲရဲ အပြိုးမျက်လုံးများ တွင် ဝမ်းနည်း နောင်တရိပ်ကို သူမ သတိထားလိုက်မိသည်။ ။

" မဟုတ်ဘူး လေ ... ငါ ပြောချင်တာက ..."

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်ပြောချင်တာက အခု ညပွဲ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်တယ်။ အဖော်လိုနေတာ ငါရောက်လာတာနဲ့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ လာ ... ငါလိုက်ပို့မယ်"

သူ ချာခနဲ နောက်လှည့်ထွက်၏။

"အို ... နေဦးလေ"

သူက ခြေလှမ်းရပ်၍ လှည့်ကြည့်သည် ။ ထိုအခါကျမှ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပန်းစက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသည့် ပက်ကင်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို မြင်မိလေသည် ။

"ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်ဆိုလဲ အိမ်ရှင်အန်တီကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ခွင့်တောင်းရဦးမယ်လေ။ နောက်ပြီး ငါ ထမင်းမစားရသေးဘူး၊ နင်ရော ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား"

"အေး"

"လိုက်ခဲ့လေ၊ အတော်ပဲ ဒီကနေ့ ငါ ထမင်းချက်ချိန်မရတာ နင် ကံကောင်းသွားတယ်၊ ဆိုင်က ဝယ်ကျွေးရတော့မှာ "

အနည်းငယ် လျော့ရဲသော အပြုံးက ချက်ချင်း ရယ်မြူးသွား၏။ သူမ သိလိုက်သည် ။ ဒါ လှောင်ပြောင်တဲ့ အပြုံးပဲ။

"နင်က ထမင်းကိုယ်တိုင် ချက်စားသလား၊ တော်တော် ချက်တတ်နေပြီပေါ့"

"မလှောင်နဲ့ "

သူမ ရှက်ပြုံးဖြင့် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည် ။ တကယ်ဆိုတော့

သူမသည် မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် သူ့လောက် အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ပါ။ သူမတို့ နှစ်ယောက် ဆေးရုံအပြင်ဘက် ပလက်ဖောင်းအတိုင်း အဆောင်ရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ လမ်း ၃၀ သည် ခါတိုင်း ညများ လိုပင် စက်ဘီးများ ၊ မြင်းလှည်းများ ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည် ။

"နေပါဦး၊ နင့်အဆောင်က ဘယ်အချိန် နောက်ဆုံးထားပြီး ဝင်ရမှာ လဲ၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင် ညဉ့်နက် မနေဘူးလား"

"ရပါတယ်ဟာ၊ အန်တီက သဘောကောင်းပါတယ်"

သူကတော့ အပြစ်မဆိုတတ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ရယ်မောနေလေသည် ။ အင်း ... တကယ်ဆို သူ ခရီးပန်းလာမှာ ပဲ။ တစ်နေ့လုံး ရထားစီးလာရတာ စောစောစီးစီး အိပ်ချင်မှာ ပေါ့။ နောက်ပြီး ရေလည်း မချိုးရသေးဘူးတဲ့ ။ ငါ သူ့ကို ရုပ်ရှင်ရုံထဲခေါ်ပြီး စိတ်ညစ်ခိုင်းဖို့ မကောင်းဘူး။

"ငါတို့ ခိုင်ရွှေဝါမှာ ပဲ စားလိုက်ရအောင်ဟာ ... နော်"

"ရပါတယ် မိဇော်ရာ ... ငါကဖြစ်ပါတယ်၊ နင့်သဘောပါ"

သူမတို့ နှစ်ယောက် လူရှင်းသည့် ထောင့်စွန်းစားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည် ။ လင်းထိန်နေသော ဖန်ချောင်းမီးရောင်အောက်တွင် ဖွာကြဲနေသော ဆံပင်လှိုင်းကလေးများကို သူမ အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက် မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည် ။

"နင် မန္တလေးကို ဘာလာလုပ်တာလဲ"

သူက ပါးစပ်ကိုစေ့၍ ပြုံးရင်းက သူ့လက်ထဲမှ ပက်ကင်ထုပ်ကို

မြောက်ပြသည် ။

"အဲဒါ ဘာလဲဟင် "

"မွေးနေ့လက်ဆောင် "

"ဟင် ... ဘယ်သူ့မွေးနေ့လဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက် ... အို ..."

တင်တင်ဇော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ဆိုးစွာ စကားကိုရပ်လိုက်၏။
ဘုရားရေ ... ဒီနေ့ ငါ့ မွေးနေ့ပါလား၊ သေလိုက်စမ်းပါတော့။
ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ်တောင် သတိမရအောင် ဘာအတွေးတွေများ
ကြီးစိုးနေရပါလိမ့်။ သူမ နဖူးကို ဖျတ်ခနဲ ကိုယ့်ဘာသာရိုက်ရင်း
ရယ်မော ပျော်ရွှင်မိလေသည် ။ နောက်မှ သူ့ကို တအံ့တဩ
လှမ်းကြည့်မိ၏။

"ဒီမွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ပေးဖို့ အတွက် ရန်ကုန်ကနေ
လာခဲ့တာလို့ တော့ မပြောဘူး မဟုတ်ဘူး လားဟင် "

ပြုံးရယ်နေသော သူ့မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်သွား၏။
ခရမ်းရောင်ပန်းစက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ပေါ်မှ
ဖဲကြိုးအဖြူစကလေးကို လက်ညှိုးနှင့်ထိရင်း သူမကို ငြိမ်သက်စွာ
စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်သော တင်တင်ဇော်၏
မျက်လုံးများကို ရှောင်ဖယ်လိုဟန်ဖြင့် လာချသော ဟင်းချိုပန်းကန်မှ
တစ်စွန်းယူသောက်၏။ ထို့နောက် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည် ။

"ငါတို့ သင်္ဘော ဘိတ်(မြိတ်)ကိုရောက်တော့ စက်တင်ဘာ ၁၅
ရက်နေ့၊ နှင့်မွေးနေ့က စက်တင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့ဆိုတော့ နီးနေပြီလေ။
တစ်ခါတလေတော့ နှင့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်လေး ဘာလေး
ပေးချင်စိတ် ပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ များ နင်မတွေးမိဘူးလား ဇော် "

တစ်ခါတလေ ...။ ဟုတ်ပါရဲ့ တစ်ခါတလေတော့ သူသည် တင်တင်ဇော်၏ မွေးနေ့ကို အမှတ်တရ ရှိတတ်ပါသည် ။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ အမှတ်ရသည့် အချိန်မျိုးမှာ သူမတို့ နှစ်ယောက် တစ်မြို့တည်းနေသည့် ကာလများ တွင် သာ ဖြစ်တတ်ပါသည် ။ ယခုလို တစ်မြို့စီနေကြသည့်အချိန်မျိုး၌ သူမ၏ မွေးနေ့ကို သတိတရရှိဖို့ တော့ တော်တော် ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကိုယ်တိုင် မေ့ထားခဲ့သော သူမ၏ မွေးနေ့ကို သူက သတိတရရှိသည့်အတွက် ရ င် ထဲ မှာ မဖော်ပြနိုင်လောက်သော ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုမျိုးဖြင့် လှုပ်ခတ်နေတော့သည် ။

ဆန်ခေါက်ဆွဲအပြား ပန်းကန်များ လာချသောအခါ သူက တိတ်ဆိတ်စွာ စတင်စားလေသည် ။ သူ့ကိုကြည့်ရင်း တင်တင်ဇော်က အားမလို အားမရ ဖြစ်လာသည် ။ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ရယ်မောစကား ဆိုတတ်သော လူငယ်တစ်ယောက် နှစ်နှစ်အတွင်း အငြိမ်သက်ကြီး ငြိမ်သက်သွားအောင် ဘယ်အရာကများ ပြုလုပ်လိုက်တာလဲ။

"ကဲ ... အလျင်တစ်ခါ ငါ ထည့်လိုက်တဲ့ စာကို မပြန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းပြချက်ကလေး တစ်ခုလောက် ငါ့စိတ် ကျေနပ်အောင် ပေးစမ်းပါဦး"

သူက တူကို ပန်းကန်ပေါ်အသာချလျက် သူမကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။

"နင်ကလဲဟာ တစ်လတည်းမှာ ငါ သင်္ဘောနှစ်ခါ ထွက်ရတယ်၊ တစ်ခါသွားရင် ၁၀ ရက် လောက်ကြာတယ်။ နင့် စာဖတ်ပြီး သင်္ဘော ပြန်ထွက်ရတာပဲ။ ငါ ရေထဲကနေ ဘယ်လိုလုပ် စာပြန်နိုင်မလဲ။ ဒါ နင်ကျေနပ်အောင်ပေးတဲ့ အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ဘူး ။

အမှန်အတိုင်းပြောတာ"

ထုံးစံအတိုင်း သူက အလျင် စိတ်တိုပြန်လေသည် ။
သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် မရန်းရောင် ပလတ်စတစ်ဘီး အတိုကလေးကို
တစ်စွန်းတစ်စ မြင်နေရသည် ။ သူက ဟိုတုန်းကတည်းက ဘီး
မပါလျှင် လမ်းသွားတတ်သူ မဟုတ်။

"နင့်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို နင့်ရှေ့မှာ ငါ ဖွင့်ကြည့်ရမလားဟင်"

"ကြည့်လေ၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ"

သူမ အသံထွက်ရယ်မောရင်း သူလှမ်းပေးသော ကတ်ဘူးကို
လက်ထဲမှာ ဆကြည့်လိုက်သည် ။ သိပ်လေးပင်သော
ပစ္စည်းတော့မဟုတ်။ စာတန်းအဖြူကလေးတစ်ခု ကပ်ထားသည် ။
"ဇော် အတွက် ၂၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ၂၀-၉-၈၃" တဲ့ ။
လှပစွာ ပန်းပွင့်ဖတ် ဖော်ထားသော ဖဲပွင့်ကလေးပါလား။

"ဒါ နင့်ဘာသာနင် စည်းတာပေါ့လေ၊ တော်လှချည်လား"

"ဒီလောက် မတုံးစမ်းပါနဲ့ ဇော်၊ ရန်ကုန်မှာ
ပက်ကင်ထုပ်လုပ်ပြီးသား စက္ကူဘူးရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေ အများကြီး၊ နင့်
ကတ်ဘူးကို အဲဒီအတိုင်း မ ဖွင့်လိုက်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်
ရုပ်ရှင်ကြည့်ဦးမှာ ဆို၊ အပြန်မှ ဖွင့်ကြည့်ပါလား၊ မမိဘဲ နေဦးမယ်"

သို့သော် သူမ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဖြစ်နေပြီ။

သို့သော် သူမဖွင့်ကြည့်ပြီး ဖြစ်နေပြီ။

"ဟင့်အင်း ငါ ရုပ်ရှင် မကြည့်တော့ဘူး"

အထဲမှာ သူမ တစ်ခါမှ မသုံးဘူးသည့် အမျိုးသမီးအလှပြင်ပစ္စည်း

သုံးလေးခုကို တွေ့ရသည် ။ နီဗီယာစနိုးဘူး အလတ်စားတစ်ဘူး၊
သွားတိုက်ဆေးလိုညှစ်ဘူး အသားရောင်လှလှလေးတစ်ခု၊ ဒိုရူး
မိတ်ကပ် ... တဲ့ ။ နောက်ထပ် အညိုရောင်
လေးထောင့်ဘူးပြားလေးတစ်ခု၊ အညိုရောင်မှာ ရွှေရောင် ရောနေသည့်
အရောင် ဖြစ်၏။ ထို ဘူးပြားကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ
အ ဖုံး အ တွ င်း မျ က် နှာ မှာ မှန်ကလေးနှင့်။ မိတ်ကပ်အခြောက်
အရောင်မျိုးစုံ၊ ဘရပ်(ရှ်) သေးသေးကလေး နှစ်ခုကို တွေ့ရသည် ။
လှပသော လေးထောင့်ခွက်သေးသေး ကလေးတွေထဲမှာ အနီရောင်၊
ပန်းရောင်၊ အညိုရောင်၊ အပြာရောင်၊ အစိမ်းရောင် ...။

သူမ ရယ်မောရင်း ဘူးကလေးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကတ်ဘူးထဲသို့
အစီအစဉ်အတိုင်း ပစ္စည်းများကို ပြန်ထည့်လိုက်သည် ။

"ခက်တာပဲ၊ နီဗီယာတော့ ငါ သုံးတတ်တယ်၊ ကျန်တာတွေ ငါ
မလုပ်တတ်ဘူး၊ နင်ကလဲ ဟယ် ကြံကြီးစည်ရာ"

"ဘာလဲ မလိုချင်ဘူးလား"

သူ စိတ်တိုသွားဟန်ရှိသည် ။ အသံက အနည်းငယ်
ဆောင့်အောင့်ဟန်ပါ၏။

"ငါဖြင့် သနပ်ခါးတောင် ညီအောင် မလိမ်းတတ်ဘဲနဲ့ ဟယ်၊ နင်
ပိုက်ဆံကုန်တာပေါ့၊ ဒါတွေ ဈေးနည်းမှာ မဟုတ်ဘူး "

"တစ်ခါတလေ ကုန်တာပဲဟာ ..."

သူ ခေါက်ဆွဲကို အပြီးသတ် ခပ်မြန်မြန် စားလေသည် ။

"နင် ဆက်စားဦးလေ ... မိဇော် ..."

"ငါ မစားနိုင်တော့ဘူး"

သူမ၏ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်မှာ တစ်ဝက်လောက် ကျန်သေးသည် ။ သူ
ရယ်မောကာ နင် အလျင်ကလိုပဲ ဘာစားစား မကုန်ဘူးဟု ဆိုလေသည်
။

"အေးဟယ် ... ငါ အိုင်စီယူမှာ တုန်းက ပလာတာစားလာခဲ့သေးလို့
ပါ"

အမှန်ကတော့ အလွန်ခင်တွယ် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ နင့်ကို
မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရလို့ ငါ ဝမ်းသာလွန်းပြီး ဘာမှ မစားနိုင်တာဟု
ပြောပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းသည် ။ အဲဒီလိုပြောလိုက်လျှင် သူက မနေတတ်
မထိုင်တတ်သလို မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့် ရယ်မောလိမ့်ဦးမည်။

ထို့နောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို
ငြိမ်သက်နေကြသည် ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု ပြောလိုက်ရလျှင် ကောင်းမလား၊ ဒါဆို သိပ်စိမ်း
သွား မှာ ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က သူ
သူမကိုမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးဖူးသည် ။ အနက်ရောင် ခုံထူ
ယိုးဒယားဖိနပ်ကလေးဖြစ်သည် ။ ထိုဖိနပ်ကလေးကို တစ်ခါတစ်ရံမှ
သာ ထုတ်စီးပြီး ယခု အချိန်အထိ သိမ်းထားဆဲ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို
ပြောပြဖို့ မသင့်တော်ဘူးထင်ပါရဲ့ လေ။ သူမတို့ နှစ်ယောက်က
အလွန်ရင်းနှီးချစ်ခင်သော ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသာဖြစ်သည် ။
နောက်ပြီး သူ့မှာ က ...

နေစမ်းပါဦး၊ အလွန်သွက်လက် ပျော်ရွှင်တတ်သော
လူငယ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့် သည် မျှ နှုတ်ဆိတ်နေရပါလိမ့်။

သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ တင်တင်ဇော်၏ လက်ကိုင်အိတ်မှ
ပခုံးသိုင်းကြိုးကလေးကို ဆွဲဆန့်လိုက်၊ ပြန်ခေါက်လိုက် လုပ်နေ၏။

နက်မှောင်ပြေလျော့သော မျက်ခုံးသွယ်သွယ် နှစ်ခုကို တစ်ခုနှင့် တစ်ခု နီးကပ်လာအောင် တွန့်ချိုးထားသည် ။ သူ အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးလျှင် ပြုလုပ်နေကျ ပုံစံ တစ်ခုပဲ။ မိန်းကလေးနှုတ်ခမ်းလို ပါးလှစ်သေးငယ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံက ခပ်တင်းတင်း စေ့ထား၏။ တစ်စုံတစ်ရာကိုပြုလုပ်ရန် အားယူနေသူတစ်ဦးပမာ ဖြစ်သည် ။ ဤ နှုတ်ခမ်းမျိုး ဤမျက်ခုံးမျိုးကို သူမ မကြာခဏ တွေ့ဖူးပြီ။

သူ သူမကို ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ ဖန်ချောင်း မီးရောင်အောက်တွင် သူ့မျက်ဝန်းများ မှာ တွေ့ခါစ တုန်းကလို ကြည်လင်မနေတော့ပါ။ သူ့မျက်ဝန်းများ ထဲတွင် အရိပ်တစ်ခု ပိုလာသည် ကို သိသိသာသာ မြင်နေရသည် ။ ဘာလဲ ဒါဘာသဘောလဲ။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း သူ့မျက်ဝန်းများကို သူမ မှတ်မိ လာသည် ။ သူ့မာမီကွယ်လွန်ခါနီး ရေနံချောင်းသို့ သူမ ပြန်လာစဉ်က တင်တင်ဇော်ကို ကြည့်ခဲ့သော မျက်လုံးမျိုးနှင့်တူသည် ။

သူမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။ သူ့မျက်လုံးမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသော လူ တစ်ယောက်၏ အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေလေသည် ။

"နင် ... နင် တစ်ခုခု ဖြစ်လာသလား ..."

သူက သူမကို မျက်နှာလွှဲလျက် တစ်ချက်ရယ်လေသည် ။

"ငါ ဘာမှ မဖြစ်ပါလား"

"နင် နေကောင်းရဲ့ လား"

"ဪ ... ခက်နေပါပြီ။ နင် တော်တော် ဆရာဝန်နဲ့ တူ လာပြီပဲ။ ဪ ဒါနဲ့ နင်တို့ ဟောက်(စ်)ဆာဂျင် သင်တန်းက ဘယ်တော့ပြီးမှာ

လဲ"

"မေလ။ နေဦး ငါနင့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးမလို့ ..."

သူက ရှောင်လွှဲမရတော့သဖြင့် သူမကို ခပ်ပေပေကြည့်၏။

"ဘာလဲဟ"

"နင် ရန်ကုန်ကို ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှ သင်္ဘောဆိုက်တယ်။ အခု မန္တလေးကိုလာတယ်။ ဒါ ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား"

မေးပြီးမှ သူမ နောင်တရသွားပြန်သည် ။ ဘုရားရေ ဒါသမားရိုးကျ ရေလာမြောင်းပေး စကား တစ်ခွန်းလို့ များ သူ ထင်သွားလေမလား။ သူ့မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း လှမ်းကြည့်တော့ သူ ပြုံးလေသည် ။ သူ့အပြုံးက နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်း၍ သူ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုထင်မှာ မဟုတ်ဟု သူမ စိတ်သက်သာ သွားသည် ။

"ငါ နင့်ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိလို့ ဇော် ..."

သူမ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ ရုတ်ခြည်း အေးစက်သွားသည် ။ ဟင့်အင်း နှစ်ပေါင်းများ စွာ မျှော်လင့်ခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည့်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောလျှင်တော့ သူမ ဘယ်လိုမှ နားထောင်နိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ယခုပင်လျှင် သူမ ရင်တဖျပ်ဖျပ် ခုန်လျက်ရှိသည် ။ သူ သူမကို ကြည့်မနေပြန်ပါ။

"နင်က ငါ့ကို တစ်ခုခုဖြစ်လာသလားလို့ မေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အမှန်က တစ်ခုခု မဖြစ်သေးဘူး၊ ဖြစ်ခါနီးဆဲဆဲပဲ။ နေဦး ... နင် နားထောင်လို့ အဆင်ပြေအောင် ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ"

တဒိတ်ဒိတ်တုန်ယင်လာသော နှလုံးသားကို မသိကျိုးကျွန်ပြုလျက် သူ့ကိုအားတင်း၍ စိုက် ကြည့်မိသည် ။ သို့သော် သူ၏ တောက်ပမှု ကင်းမဲ့သော မျက်ဝန်းများ နှင့် မည်ကာမတ္တအပြုံးကို သတိထားမိပြန်တော့ သူမ ရှက်ရွံ့စွာ မကြားရဲသည့် စကားမျိုး မဟုတ်နိုင်ဟု ယူဆရသည် ။

"ပြန်ကြရအောင် ဇော်၊ လူတွေ ရှုပ် လာပြီ"

"ဟာ ... ဘယ်လိုလဲ၊ နင် ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောမလို့ မဟုတ်လား"

သေ တော့ မှာ ပဲ။ ကိုယ့်ပါးစပ် ကိုယ်ပိတ်ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းတော့သည် ။ မှားပြန်ပြီတစ်ခါ။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မူပျက်နေရတာလဲ။

သူက အသံထွက် ရယ်မောရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ပိုက်ဆံရှင်းသည် ။

"လာ ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါရှက်တယ်၊ ဒီလောက်လင်းနေတဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ ငါ့ မျက်နှာကို နင့် မပြချင်ဘူး"

"အိုး ..."

နေရာတွင် တောင့်တင်းစွာ သူမ ရပ်နေမိ၏။ သူမ မှတ်မိသွားပါပြီ။ ။ ဤအပြုံးမျိုး၊ ဟုတ်တာပေါ့။ လွန်ခဲ့သည့်လေးနှစ်လောက်က သူ ဤစကားများ အတိုင်း သူမကို ပြောခဲ့ဖူးသည် ။ သူမရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု လစ်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ။ ဆိုင်ရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာရင်း ပျဉ်းမပင်အောက် ရောက်တော့ အရိပ်ကြောင့် မီးရောင်တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ စွန်းထင်းနေသော သူ့မျက်နှာကို ခပ်ဆဆ ကြည့်မိသည် ။ ထို့နောက် သူ မသိအောင် ပင့်သက်တစ်ချက်

ခိုးရှိုက်မိလေသည် ။ သူမ အားတင်းလိုက်၏။

"ကဲ ... ပြောစမ်း။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်သူနဲ့ လဲ..."

သူမ အမေးကြောင့် သူက လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်သည် ။
ထို့နောက် သူမကို ငုံ့ကြည့်၏။

"မိဇော် ..."

"နင် ဒီလောက် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ဟာ၊ ငါ
ညတစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက် ထားတာ၊ အခု နင်
အူကြောင်ကြောင်လုပ်တာနဲ့ သိပ်အိပ်ချင် လာပြီ၊ ပြော"

"ဟုတ်တယ် ... ငါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ... အဲ ...
ကြိုးစားမလို့ "

ထို့နောက် သူက အလျင် စတင်လမ်းလျှောက်၏။ သူမက နောက်မှ
ကပ်လိုက်ရင်း အမှောင်ရိပ် မသဲမကွဲတွင် သူ့မျက်နှာကို မရမက
အကဲဖမ်းကြည့်လျက် တိုးတိတ်စွာ မေးမိသည် ။

"ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်ကလဲ ..."

"မေလဲ့မြိုင် ... တဲ့ ။ ဘိတ်က ... ငါကတော့ မြိုင် ... လို့ ခေါ်တယ်"

"ဪ ..."

"မနှစ်က ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ ကျောင်းသူဆိုတော့ ငါ့ထက်
ပညာအဆင့်အတန်း သိပ်မြင့်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူးနော်"

ခါးသက်သော လေသံမျိုးဖြင့်ပြောရင်း သူက သူ့လက်ထဲမှာ
ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော သူမအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သူမထံ
ကမ်းပေး၏။

ထို့နောက် ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်မော လိုက်လေသည်။ ။

အပိုင်းတစ်

အခန်း (၁)

၁၉၅၈ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ ညနေခင်း ညမွှေးပန်းများ ထူးကဲစွာ ရနံ့သင်းပျံ့လာချိန်တွင် တင်တင်ဇော်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ အမေက မွေးကင်းစကလေးအတွက် မဟာဘုတ်တိုင်ထူ၍ တွက်ချက်ရင်း ငယ်စဉ်မှာ ချူချာမယ်၊ ငယ်ငယ်က သေရင်သေ မသေရင်ကြီးရင် အင်မတန် ကျော်စောမယ်ဟု သမီးငယ်ကလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပူပန်မဆုံးရှိခဲ့သည်။

အမေ ပူပန်သည့်အတိုင်း တင်တင်ဇော်သည် အသက် ၁၀ နှစ်အတွင်း အလွန်ချူချာသော ကလေးမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ဘဝတွင် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြန်တွေးကြည့်တိုင်း ဘဝအစ အဖြစ် ပထမဦးဆုံး မှတ်မိသည် မှာ ပြောင်းဖူးဖုတ်အနံ့ ဖြစ်၏။ သူမတို့ လမ်းထိပ်က မြသီတာဆေးကုခန်းသို့ အမေက သူမကိုချီ၍ ခေါ်သွားတိုင်းလမ်းတွင် သူမက ငိုယိုငြင်းဆန်လေ့ရှိသည်။ သူမငိုတိုင်း လမ်းထိပ်ဆေးခန်းသို့ ဖြတ်မကူးမီ ထောင့်ချိုးတွင် ရောင်းသည့် ပြောင်းဖူးဖုတ်နှင့် များ ၍ အမေက ချော့မော့လေ့ရှိသည်။ ထိုပြောင်းဖူးများကို သူမ စားချင်သော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ စားခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကို ဖြတ်ကူး၍ ဆေးခန်းထဲသို့ ချော့မော့ခေါ်သွားမည်။ အပြန်ကျ သမီးကို ကျွေးမှာ သိလားဟု အမေက

ပြီးရယ်၍ နှစ်သိမ့်မည်။ ထို့နောက် ခပ်မှောင်မှောင် တိုက်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းရှည်ရှည်လေးထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူမ အလွန်ကြောက်သော ဆရာဝန်က နဖူးကို စမ်းကြည့်မည်။ ထို့နောက် ဆေးခန်းအနံ့ စူးစူးရှရှအောက်မှာ သူမကို အပူချိန်တိုင်း ပြဒါးတိုင်ဖြင့် တိုင်းကြည့်မည်။ အေးစက်သော နားကြပ်ပြားဝိုင်းဖြင့် ဟိုဟိုသည် သည် ထောက်၍ နားထောင်မည်။ ထို့နောက်တော့ ဘယ်တုန်းကမှ အသာတကြည်လိုက်ပါဖို့ စိတ်မကူးခဲ့သည့် ပို၍ မှောင်သော အခန်းထဲသို့ သူမကို အမေ ပွေ့ချီခေါ်သွားမည်။ ထိုအခန်းသည် မျက်နှာကြက်တွင် ဝါကြန့်ကြန့် မီးလုံးတစ်လုံး ကို နေ့ခင်းအချိန်များ တွင် ပင် အမြဲတမ်း ထွန်းထားရလောက်အောင် မှောင်ပိတ်နေတတ်သည် ။ ထိုအခန်းထဲမှာ သူမ ဆေးထိုးခံရမည်။

ထို့နောက် အမေက သူမကို ပြန်ခေါ်သွားမည်။ ပြောင်းဖူးသည် ၏ ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွား လျှင်တော့ အပြန်ကျကျွေးဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကတိမပေးခဲ့ဖူးသလိုပင် အမေက လှည့်ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်။ တင်တင်ဇော်က လက်ညှိုးထိုး ပူဆာလျှင်တော့ အမေတစ်ယောက်သာ ပြီးတတ်သော အလွန်ချိုမြနူးညံ့သော အပြုံးမျိုးဖြင့် သူမကို နှစ်သိမ့်ကျေနပ်စေမည်။

"သမီးရယ်၊ ဆရာဝန်ကြီးက သမီး ပြောင်းဖူးနဲ့ မတည့်သေးဘူးတဲ့ ၊ အဲဒါစားရင် မနက်ဖြန်ကျ ဆေးထပ်ထိုးရလိမ့်ဦးမယ်တဲ့ ၊ မနက်မှ ပဲ စားရအောင်နော်၊ သမီး မနက်ဖြန် ဆေးမထိုးချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား"

ဤသည် မှာ သူမ မှတ်မိသော ဘဝအစဖြစ်သည် ။

အမေ ပြောပြောပြသော သူမ၏ ဘဝအစမှာ ဒီထက်ပို၍

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကောင်းသည်။ ။

"သမီးက ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ဝတာပဲ၊ ဝဝကစ်ကစ်ကလေး၊ နားရွက်ကားကားကလေး။ ပါးဖောင်းဖောင်း အိအိကလေးနဲ့ ဉာဏ်လဲသိပ်ကောင်းတာ၊ နှစ်လသမီးမှာ ပြုံးတတ်ပြီး အသံထွက် ရယ်တတ်ပြီ၊ ငါးလမှာ သမီး မှောက်တတ်တာပဲ၊ ဟောဒီမှာ သမီး မှောက်တတ်ခါစက ဓာတ်ပုံ"

ပွင့်ရိုက်ချည်ထည်စဖြင့် ချုပ်ထားသော
ဘောင်းဘီသေးသေးကလေးဖြင့် အလျားမှောက်ရင်း
မျက်စိပေါက်ပိတ်လုမတတ် ကင်မရာကို မော့ကြည့်ရယ်မောနေသည့်
လသမီးအရွယ်ကလေးငယ်လေး။ ထို့နောက် လှပသော
ဂါဝန်ပုံဆန်းကလေးများ ဖြင့် ထိုင်နေသော ကလေးမလေး၏ ဓာတ်ပုံ
အမျိုးမျိုး။ ဓာတ်ပုံရိုက်တိုင်း လက်ထဲမှာ မုန့်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
အမြဲကိုင်လျက်တွေ့ရတော့ သူမ ရယ်မောမိသေးသည်။ ။

နှစ်နှစ် သုံးနှစ်သမီးအရွယ် အမေရိကန်ဆံတောက် ဟု ခေါ်သည့်
ဘော့ပံဟဲယားဆံပင်ပုံ ကလေးနှင့် သူမ၏ ဓာတ်ပုံများကို
ကြည့်မိလျှင်တော့ အနည်းငယ် ကြီးကျယ်မည့် မျက်နှာပေးမျိုး
တွေ့နေရပြီ။ လက်တွင် ပန်လက်ကောက် လေးငါးကွင်းစီဝတ်လျက်
မှုန်ကုပ်ကုပ် ညစ်ကျယ်ကျယ် ကောင်မလေးကို အမေကတော့
ချစ်မြတ်နိုးမဆုံးရှိလှသည်။ ။

သူမသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဇွဲကြီးသူဖြစ်သတဲ့ ။
ကျောင်းမနေရသေးမီ အမေက အိမ်မှာ ကကြီးခခွေး သင်ကတည်းက
အမေ သူမအကြောင်း သိခဲ့သည်။ ။ စာလုံး အသစ်တစ်ခုသင်ပြီဆိုလျှင်
ထိုအသစ်တစ်ခု မရေးတတ်မချင်း ကျောက်သင်ပုန်းနှင့်မျက်နှာ

မခွာတော့ပါဟု အမေက တအံ့တဩ ပြောလေသည် ။ နောက်ပြီး မကောင်းမှု၊ အကုသိုလ်ကို အလွန်အမင်း ကြောက်တတ်သည် တဲ့ ။ သူမ၏ ကြောက်ရွံ့စိတ် ဝမ်းနည်းစိတ်များကို ရှင်းလင်းအောင် ဖယ်ထုတ်ပေးရသူမှာ အမေဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတုန်းက သူမ လေးငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အိုးစည်ကလေးတစ်ခုကို သမံတလင်းပေါ် တွင် လိုမ့်၍ လိုမ့်၍ ကစားနေသည် ။ တစ်ချိန်တွင် သူမ လိုမ့်လိုက်သည့် အိုးစည်ကလေးသည် ကားရားကားရားသွားနေသော ပင့်ကူငယ်ကလေးတစ်ကောင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ရောက်သွား၏။ သူမသည် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ငေးမောနေရာမှ ပင့်ကူကို ပိသွားစေမည့် အိုးစည်ကလေးကို ရပ်သွားအောင် ထိန်းထားလိုက်သည် ။ ခဏကြာသည် အထိ အိုးစည်ကလေးအောက်မှ ထွက်လာမည့် ပင့်ကူလေးကို မယုံမရဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သေး၏။ အိုးစည်အောက်မှ ဘာကောင်မှ ထွက်မလာသော အခါ သူမ ဝမ်းနည်းကြောက်လန့်စွာ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိတော့သည် ။

ထိုညက အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာချိန်တွင် တစ်ခန်းလုံး မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည် ။ သူမ အာရုံထဲမှာ သစ်သားအိုးစည်ကိုယ်ထည်အောက်မှာ ပြားကပ်နေမည့် ပင့်ကူလေးကို မြင်ယောင်လျက် ငရဲကြီးမှာ လည်း ကြောက်၊ ပင့်ကူလေးကိုလည်း သနားပြီး ယူကျုံးမရ အသံထွက်ငိုမိလေသည် ။ သူမ ငိုသံကြောင့် ဘေး မှာ အိပ်နေသော အမေက နိုးသွားပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးတော့သည် ။

"ဘာဖြစ်တာလဲသမီး ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ အိပ်မက်မက်သလား၊

ဘာတွေမက်လို့ လဲ ..."

ထိုအခါ သူမက ညနေခင်းက ပင့်ကူကိစ္စကို အမေအား အားကိုးတကြီး တိုင်တည်၍ ပြောမိသည် ။ အမေက ဘာလုပ်မည်ထင်သနည်း။ အမေသည် သူမကို ပွေ့ဖက်လျက် မီးဖွင့်ကာ စေ့စေ့ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် အမေတစ်ယောက်သာ ပြုံးတတ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့် သူမကို နှစ်သိမ့်သည် ။

"ပင့်ကူလေးကို သမီးက တမင်သတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးကစားရင်း မတော်တဆဖိမိလို့ သေသွားတာပဲဥစ္စာ၊ သမီး ငရဲမကြီးပါဘူး။ သမီးတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ သမီးရဲ့ ၊ သူကံဆိုးလို့ အိုးစည်ကလေးအောက် ဝင်သွားတာပေါ့၊ နေစမ်းပါဦး သမီးရဲ့ ၊ ပင့်ကူလေး သေသွားတာရော သေချာရဲ့ လား။ သမီးက ပင့်ကူအသေလေးကို မြင်ခဲ့လို့ လား"

"ဟင့်အင်း ..."

"ဒါဆို သမီးပင့်ကူလေးမသေဘူး၊ မေမေ လောင်းရဲတယ်"

" မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သေသွားမှာ ပါ"

"ကဲ ... လာ၊ သေမသေ မေမေနဲ့ အတူ သွားကြည့်ရအောင်၊ သေရင် အဲဒီအနားမှာ ပင့်ကူလေး ရှိနေရဦးမယ်၊ ဟုတ်လား"

ထိုညက ညဉ့်နက်သန်းခေါင် နာရီပြန် တစ်ချက်ထိုးခါနီးအချိန်တွင် အမေက သူမကို လက်တွဲ၍ အိုးစည်ကလေးရှိရာသို့ ခေါ်ပြခိုင်း၏။ ညနေက ကစားခဲ့သော အိုးစည်ကလေးသည် ညနေကနေရာတွင် ရှိသေးသည် ။ အမေက ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် လျှောက်သွားရင်း အိုးစည်ကို ကောက်ကိုင်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်သည် ။ ထို့နောက် သူမဘက်သို့

လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလေသည်။ အိုးစည်ကို လက်ထဲမှာ ကိုင်၍ သူမဆီ လျှောက်လာ၏။

"ကဲ ... ရှာကြည့်စမ်း သမီးရဲ့ ပင့်ကူလေး ..."

သူမ မကြည့်ရဲပါ။

"ကြည့်ပါသမီးရဲ့ ၊ ယူလိုက် ဘာပင့်ကူမှ မရှိဘူး၊ အလကား သမီးဟာ သမီးတွေ့ပြီး စိတ်ညစ်နေတာ"

သူမ မယုံပါ။ သို့သော် အိုးစည်ကို လေးကန်စွာ လှမ်းယူ၍ မဝံ့မရဲ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည် ။ တကယ်ပင် ဘာပင့်ကူမှ ကပ်မနေပါ။ အိုးစည်၏ ထောင့်ပိုင်းနှင့် ဖင်ပိုင်းမှာ လည်း မရှိ၊ သိမ်ဝင်နေသော အလယ်ကိုယ်ထည်မှာ လည်း မရှိ၊ တော်ပါသေးရဲ့ ။ သူမ စိတ်ချမ်းသာသွားပါသည်။

"တွေ့လား ... အဲဒီ ပင့်ကူလေးကဖြင့် လွတ်သွားလို့ အခုလောက်ဆို အိပ်တောင် ပျော်နေရော့မယ်"

ထိုညက သူမ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ။ နောက်ပိုင်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေ့သောအခါ အမေ့အပေါ်မှာ သံသယတစ်ခု ဝင်လာခဲ့သေးသည်။

"အမေဟာ ငါ့ထက်အလျင် အိုးစည်ကလေးကို ကောက်ယူပြီး ပင့်ကူအသေလေးကို ငါမတွေ့အောင် ဖယ်ပစ်လိုက်တာများ လား?"

သို့သော် အမေ့ကို ထိုအကြောင်း ဘယ်တော့မှ မမေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ကျောင်းစတင်သောနေ့ကို သူမ တစ်သက်မေ့တော့မည် မဟုတ်ပါ။ အမေက ဆွဲခြင်းတစ်ခုထဲတွင် ကော်ဖီ ဓာတ်ဘူး၊ မုန့်ဘူး စသည် တို့ ကို

ထည့်ယူလျက် အိမ်မှုကိစ္စများကို ပစ်ပယ်ထားကာ စာသင်ခန်းအပြင်ဘက် စင်္ကြံတွင် ထိုင်စောင့်ပေးနေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ထိုနေ့က ကျောင်း ဝတ်စုံအသစ်ကျပ်ချွတ်ကို စ၍ ဝတ်ရသဖြင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည် ။ သူမတို့ ကျောင်းမှာ အမှတ်(၂) အ. လ. က ဖြစ်၍ သပြေတန်းရပ်ကွက်မှာ ရှိသည် ။ အမှတ် (၂) အ. လ. က (သပြေ)ဟု ဆိုင်းဘုတ် ရေးထားသောကျောင်းဖြစ်သည် ။ သပြေဟူသော နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာပင် သပြေသီး မှ ညှို့အရောင် (ခရမ်းပြာရင့်ရောင်) ကျောင်းဝတ်စုံကိုဝတ်ရ၏။ ကော်လံပါသော ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်ရှည် လက်ဖောင်းကလေးကို လက်ကြယ်သီးတပ်၍ ဝတ်ထားပြီး အပေါ်မှ ခရမ်းပြာရင့်ရောင် ကြိုးသိုင်းဂါဝန်ကို ထပ်ဝတ်ရ၏။

တခြား အတန်းဖော်များ ကကြီး ခခွေးကို ကြိုးစားပမ်းစား ရေးနေချိန်တွင် အမေ့ကျေးဇူးကြောင့် သူမက ညီညာလှပသော စာလုံးများ ဖြင့် အလွယ်တကူ ရေးသွားနိုင်ခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူမသည် ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြဲဂုဏ်ယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသော အလေ့အကျင့်ရခဲ့၏။

သူမဘဝတွင် ပထမ အရေးပါဆုံးမှာ အမေဖြစ်၍ ဒုတိယအရေးပါဆုံးမှာ "ဖြိုးကျော်" ဖြစ်သည် ။

သူမ သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ဘေးတွင် "ဖြိုး" ဟု အများကခေါ်သော ကစားဖော် တစ်ဦးရှိခဲ့သည် ။ ဘယ်အရွယ်ကစပြီး သူမအနီးသို့ ရောက်လာသလဲ မသိသော်လည်း ဘဝကို စတင် မှတ်မိသော အချိန်ကာလမှ စ၍ ဖြိုးကျော်နှင့်အတူ ဖြတ်ကျော်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာတော့ သေချာသည် ။

ဖြိုးကျော်သည် ပါးဖောင်းဖောင်း မျက်နှာပြည့်ပြည့် လုံးလုံးကလေးနှင့် ငယ်စဉ်က အနည်း ငယ်ဝသည် ။ သူမထက် နှစ်နှစ်နီးပါး အသက်ကြီးသော ဖြိုးသည် ကျောင်းအပ်နောက်ကျလို့ ပဲလား မသိ။ သူမနှင့် အတန်းတူတူပဲဖြစ်သည် ။ ဖြိုးကျော်ဟူသော လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကို တင်တင် ဇော်အတွက် မွေးဖွားလာသလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် သူမအတွက် အစစအရာရာ အလွန် လိုအပ်သော အဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်းသွားဖော်၊ ကစားဖော်ဖြစ်၍ အားကိုးဖော်၊ ငိုကြွေးဖော်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဖြိုးကျော် မပါလျှင် သူမ ဘာမျှမလုပ်တတ်၊ ဘယ်မှ မသွားတတ်သလိုပင် ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ကျောင်းသွားဖော်သာဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်လောက်များ ရယ်စရာကောင်းလိုက်သလဲဆိုလျှင် သူမနှင့်သူ ကျောင်းချင်းမတူခဲ့ချေ။ သူမက သပြေတန်းကျောင်းဖြစ်ပြီး၊ သူက စနေနံကျောင်း ဖြစ်သည် ။ ကျောင်းသို့ အမေ သို့မဟုတ် အဖေက လိုက်ပို့သော အလေ့အကျင့်ရှိခဲ့သောအခါ ပထမ တန်းရောက်သည် အထိ လိုက်မပို့လျှင် အိမ်နားက ကျောင်းသွားဖော်များ နှင့် ထည့်လွှတ်လို့ မရအောင်ပင် ဖြစ်သွားသည် ။ တစ်ခါတုန်းက အမေ လိုက်မပို့အားသောအခါ သူမက ကျောင်းမတက်တော့ဘူးဟု စိတ်ကောက်ခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုနေ့နံနက်က ကံဆိုးရှာသော ဖြိုးကျော်သည် ခေါင်းလိမ်းဆီအရွဲသားနှင့် ပိပြားနေအောင် ဖြီးထားသော ဘိုကေနှင့် အိမ်သို့ရောက်လာသည် ။ (ခြံစည်းရိုးအပျက်ကိုငဲ့၍ ဝင်လိုက်လျှင် သူတို့ အိမ်ဘက်မှ သူမတို့ အိမ်ဘက်သို့ ရောက်ပါသည် ။)

ထိုအချိန်က ဧည့်ခန်းမှာ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဘေးချလျက် သမံတလင်းပေါ်တွင် ခြေဆင်း ထိုင်ရင်း စိတ်ကောက်နေသော

ကလေးမလေးကို သူ မြင်သွားသည် ။ အတန်းတူဖြစ်သော်လည်း သေးညက်သော၊ သူ့ထက်ငယ်ရွယ်သော တင်တင်ဇော်လေးကို ဖြိုးက ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပင် ကြင်နာလက်စဖြင့် အနီးသို့ လာထိုင်၍ ချောသည် ။

"ဟေ့ ... နင် ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ ကျောင်းမသွားဘူးလား"

"မေမေက လိုက်မပို့ဘူးတဲ့ ၊ ဟိုဘက်အိမ်က မမနီတို့ နဲ့ သွားရမှာ "

"သွားပေါ့ဟ"

"မသွားဘူး"

ထိုစဉ်ကတည်းက တင်တင်ဇော် ခေါင်းမာတတ်ပုံကို ဖြိုးသိခဲ့သည် ။ ဖြိုးက မျက်ခွံမို့မို့ ကလေးအောက်မှ မျက်လုံးသေးသေးကလေးများ မှေးစင်းသွားအောင် ရယ်ရင်း ပြဿနာကို ကူညီ ဖြေရှင်းပေးခဲ့သည် ။

"လာ ... မမနီတို့ နဲ့ အတူ ငါလဲ လိုက်ပို့မယ်၊ ဒါဆို နင် ကျောင်းသွားမလား"

သူ့လက်ထဲမှ သက္ကလတ်ဘောလုံးလေးကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပစ်ပေါက်ကာ စိတ်ကောက်နေသော ကလေးမလေးကို ဆွဲထူခဲ့သည် ။

"နင် တကယ်လိုက်မှာ လား ... ဖြိုး"

"အေး ..."

ထိုနေ့က အိမ်နားက အလယ်တန်းကျောင်းသူ ညီအစ်မတစ်တွေ၏ ဘေး မှာ တင်တင်ဇော်ကို လက်တွဲလျက် ဖြိုးက လိုက်ပို့ခဲ့သည် ။ ထိုနေ့က ဖြိုး သူ့ကျောင်းသို့နောက်ကျမှ ရောက်သွားဟန်တူပါသည် ။ နောက်နေ့များ တွင် အမေ မအားလပ်၍ သူလိုက်ပို့ရမည်ဆိုလျှင်

ကျောင်းစောစော လိုက်ပို့ရန် ကြိုတင်မှာ ဖို့ လောဆော်တတ်၏။

၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျင်းပသော စတုတ္ထတန်း စာမေးပွဲရက် ပတ်ဝန်းကျင်ရောက်တော့ တင်တင်ဇော်အတွက် ဖြိုးကျော်ကို ဖန်ဆင်းထားခြင်း မဟုတ်တော့ပဲ ဖြိုးကျော်အတွက် တင်တင်ဇော်ကို ဖန်ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ ။

ကစားမတ်သော ဖြိုးသည် သူ့သင်္ချာစာအုပ်ထဲတွင် သင်္ချာပုစ္ဆာတွက်ပြီးသား အမှန်ဟူ၍ မရှိ သလောက်ဖြစ်နေ၏။ မင်နီဖြင့် ခြစ်ထားသော ကြက်ခြေခတ်များ ၊ ပြင်ပေးထားသော မင်နီဂဏန်း များ ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော သား၏ စာအုပ်ကို အမှတ်တမဲ့ မြင်မိသော သူ့အဖေက သူ့အားအပြင်းအထန် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့သည် ။ မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ရောက်လာသော ဖြိုးကို မေမေက ချောမော့၍ သူမ၏ စာကြည့်စားပွဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ။

"သမီးရေ ဖြိုးနဲ့ အတူ သင်္ချာတွက်ဖို့ သူ့အိမ်ကလွှတ်လိုက်တာ"

ထိုအချိန်မှ စ၍ သူမက ဖြိုးကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆရာလုပ်ခွင့်ရသွားသည်။ ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ရက်ပိုင်းသာ လိုတော့သည် အထိ ဖြိုးက ဆယ့်သုံးအလီနှင့် ဆယ့်လေးအလီကို အမှားမှား အယွင်းယွင်း၊ သူမ သူ့အစား အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

"ဖြိုး ... နင်တော်တော်ညံ့ပါလားဟင် ..." ဟု ကရုဏာဒေါသနှင့် လွှတ်ခနဲပြောမိတော့ သူ့ မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ ခါတိုင်းလို ရန်စွယ်ငေါငေါ လက်သီးဖြင့်ထုဖို့ စိတ်မပါ လောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေချိန် ဖြစ်သည် ။ ထို့နောက်တော့ နံနက်မှ ညအထိ ကလေးနှစ်ယောက် အတူစာကြည့်ရင်း ခွဲမရအောင်ရှိခဲ့သည်။ ။

ဖြိုး မှာ မကောင်းသော အကျင့်တစ်ခုက စာကြည့်စားပွဲတွင် ဖင်ပူအောင် မထိုင်နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ သင်္ချာသုံးလေးပုဒ်တွက်ပြီးလျှင် သူက လက်ဆစ်ကလေးများကို တဖျောက်ဖျောက်ချိုးရင်း၊ လက်ကိုခါရင်း ဟိုကြည့်သည် ကြည့် ဖြစ်လာသည် ။

"ဇော် ... ငါ ရေသွားသောက်ဦးမယ်ဟ"

အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ခဏခဏ ရေသွားသွားသောက်နေသောကြောင့် သူမက ရေဖြည့်ထားသော သောက်ရေဖလားကို အနားမှာ ချပြီး သင်္ချာတွက်ခိုင်းသည် ။ သည် တော့လည်း ကိုယ်တော်ကတစ်မျိုး အကြောင်းပြပြန်၏။

"ဇော် ... ငါ အိမ်သာသွားဦးမယ်၊ ခဏနော်"

ကိုင်း ... ဘယ်လောက်များ အငြိမ်မနေနိုင်သည့် ဖြိုးလဲ။ ထီးလို၊ တုတ်ချောင်းနှင့်ထိုးထားသော မရမ်းကင်လို အချဉ်တစ်မျိုးမျိုး ချပေးထားသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူမ လက်ဖက်သုပ် တောင်းလျှင် လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်၊ ဖြိုးက လက်ဖက်သုပ်မကုန်မချင်း စာမကျက်ဘဲ ထိုင်စားတတ်၍ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ရသေးသည် ။

"ငါက အစားတစ်ခုခု စားစရာရှိရင် ကုန်အောင်စားပစ်ရမှ ..." ဟု စပ်ဖြဖြ အကြောင်းပြ သေး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စတုတ္ထတန်းစာမေးပွဲကြီးကို ဖြိုးတစ်ယောက် အောင်မြင်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သည် ။ သို့သော် ထိုအချိန်ကတည်းက စာနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူမနှင့်ယှဉ်၍ သူ့ကိုယ်သူ အားငယ်တတ်သည့် အကျင့်ကိုရခဲ့လေသည် ။

သူမသည် စာတွင် လောဘကြီးသည် နှင့်အညီ ပညာထူးချွန်ဆုကိုလည်း အလွန်မက်မောသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း မူလတန်းမှ စ၍ အတန်းတိုင်းတွင် ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ သုံးနေရာ၊ တစ်နေရာရာတွင် အမြဲရှိခဲ့သည် ။ ထိုသို့ ဆုရအောင်လည်း ကျောင်းစာသင်ခန်းတွင် ရော၊ ပြင်ပတွင် ရော၊ ကစားချိန်ထက် စာကျက်ချိန်က ပိုများ ခဲ့ရသည် ။ ဖြိုးနှင့်တော့ ဘာမှ မဆိုင်။ ဖြိုးကတော့ မနက် လင်းသည် နှင့် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်ရောက်ပြီ။ ဘော လုံး က နံ ခြင်း မှာ သူအစဉ်အမြဲ ကစားခဲ့သော ကစား နည်းတစ်ခုဖြစ်သည် ။

"ဇော် ... သမီးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မှာ လဲ" ဟု လူကြီးများကမေးတိုင်း ဆရာမဟု တက်ကြွစွာ သူမ ဖြေလေ့ရှိသော်လည်း ဖြိုးကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ။

"ဖြိုး ... သားကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲ"

"မဟာဒူး"

လူကြီးများက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း "ဗဟာဒူးပါကွာ" ဟု ပြင်ပေးတတ်ကြသည် ။ "ဗဟာဒူး" မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လက်ရွေးစင်ဘောလုံးသမားဖြစ်သည် ။

ပဉ္စမတန်းရောက်သောအခါ သမီးကြီးလာရင် ဘာလုပ်မလဲဟူသော မေးခွန်းအဖြေမှာ ပြောင်းလဲသွား၏။

စတုတ္ထတန်း စာမေးပွဲအပြီးတွင် အမေက သူမကို စကားပြော ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့အောင် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ခိုင်းသည် ။ ဝတ္ထုမှာ ဓူဝံ၏ "မာလာ" ဖြစ်သည် ။ သူမသည် ထူထဲလှသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကြီးကို လန့်သွားသည်

။ ကာတွန်းအောင်ရှိန်၏ ဦးရံစား ဦးဒိန်းဒေါင်၊ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော ဖြူဖြူ၊ ဖရုံညွှာကလေး ခေါင်းပေါ်မှာ ဦးထုပ်သဖွယ် ဆောင်းထားသည့် မောင်ရဲအောင် စသည့် ကာတွန်းများကိုသာ ဖတ်လေ့ရှိသော စတုတ္ထတန်းအရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်အတွက် ဓူဝံ၏ မာလာမှာ ဖတ်ဖို့ မတွေးရဲအောင်ပင် ကြီးမားလေးလံလှသည် ။ သို့သော် အမေက ဖတ်သင့်သည် ဟု ပေးသောဝတ္ထုကို တစ်နေ့လုံး ကြိုးစားပမ်းစား ဖတ်ခဲ့လေသည် ။ ဇာတ်လမ်းမှာ လည်း သူမတို့ ကြားဖူးနေကျပုံပြင်များ ထဲကလို ဘုရင်၊ ဘုရင်မများ ၊ မင်းညီ မင်းသားများ နှင့် ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပြီး ဇာတ်လိုက်မှာ လည်း သူရဲကောင်းဇာတ်လိုက် ဖြစ်လေတော့ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း စာအုပ်၏ ထူထဲမှု၊ လေးလံမှုတို့ ကို မေ့လျော့ကာ ဝတ္ထုနောက်သို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပါသွားတော့သည် ။ မာလာဝတ္ထုကို အောင်မြင်စွာ ဖတ်ပြီးသွားတော့ ပဉ္စမတန်း တက်ဖို့ ရက်ပေါင်း ၂၀ လောက်လိုသေးသည် ။ "ပြီးသွားပြီမေမေ" ဟု ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာပြောတော့ အမေက ပြုံးပြီး နောက်တစ်အုပ် ထပ်ပေးသည် ။ သည် တစ်ခါ စာအုပ်က ပါးပါးကလေး ဖြစ်သည် ။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ "ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ် သရွေ့ဝယ်" ပထမတွဲ ဖြစ်လေသည် ။ သူမဝတ္ထုဖတ်သည့် အကျင့်ရသွားပြီဖြစ်၍ စိတ်ပါလက်ပါပင်စ၍ ဖတ်တော့သည် ။ ပထမတွဲပြီးသွားတော့ ကျောင်းများ ပြန်ဖွင့်၍ ပဉ္စမတန်းသို့ ရောက်ပြီဖြစ်သည် ။ သူမသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း၊ ဘုတ်ဒီထိုးတမ်း၊ ခွက်ခေါက်တမ်း မကစားတော့ဘဲ၊ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ် ဒုတိယတွဲနှင့် တတိယတွဲကို ဖတ်နေတတ်တော့သည် ။

ပဉ္စမတန်းရောက်သောအခါ သူမ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ

ပြောင်းလဲသွား၏။ သမီးကြီးလာရင် စာရေးဆရာမလုပ်မယ်ဟူသော စကားလုံး အသစ်အဆန်းဖြင့် ဖြေတတ်လာသည် ။ သည် တစ်ခါ ရည်မှန်းချက်မှာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှုမရှိသည့် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ဖြစ်လေသည် ။

"ငါးတန်းတက်ရင် နင် ငါတို့ ကျောင်းမှာ လိုက်တတ်ပါလား ဖြိုး"

သူမတို့ ကျောင်းမှာ အလယ်တန်းကျောင်းဖြစ်၍ သူမက ကျောင်းမပြောင်းရပေမယ့် ဖြိုးတို့ စနေနံကျောင်းက မူလတန်းကျောင်းဖြစ်၍ အလယ်တန်းကျောင်း တစ်ခုခုသို့ ပြောင်းရပေမည်။

"မရဘူး၊ ငါ့ကို ဖေဖေက လည်ပေါ်ကျောင်းမှာ ထားမှာ တဲ့ ၊ အဲဒီက ငါးတန်းအတန်းပိုင်ဆရာက ဖေဖေမိတ်ဆွေတဲ့ ၊ ငါ စာမကြိုးစားမှာ ကြောက်လို့ ဖေဖေက အဲဒီဆရာဆီအပ်မှာ လို့ ပြောတာပဲ"

သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာကို ဖြိုးက ချောမော့၏။

"ဒါပေမဲ့ လည်ပေါ်နဲ့ သပြေတန်းက နီးနီးလေးပါ ... ဇော်ရဲ့ ၊ စနေနံနဲ့ သပြေတန်းလောက်တောင် ဝေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကို ဟိုကောင်မလေး အိမ်နားအထိ ငါလိုက်ပို့ပေးမှာ ပါ။ အဲဒီကမှ နင်က သူနဲ့ ဆက်သွား၊ ငါက အဲဒီကနေ ငါ့ကျောင်းကိုဆက်သွားမယ်၊ ဟန်မကျဘူးလား"

သူမအား ကျောင်းလိုက်ပို့သည့်ဝတ္တရားကို သပြေတန်းကျောင်းမှ ထွက်သည် အထိ သူ ယူခဲ့သည် ။

သူ့အဖေက စာကြိုးစားစေချင်၍ လည်ပေါ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းကာမှ ဖြိုးတစ်ယောက် ပဉ္စမတန်း စာမေးပွဲကို ရှုံးလေသည် ။ သူမကတော့

ဖြိုးနှင့် သူမ စာမေးပွဲတွင်းမှာ ရန်ဖြစ်ထား၍ ကျရသည် ဟု ဖြိုးကို စွပ်စွဲသည် ။ ရန်ဖြစ်ရသည့် အကြောင်းရင်းမှာ လည်း အလွန်မခိုင်လုံသော အကြောင်း တစ်ခု ဖြစ်၏။ ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ရယ်စရာ တော်တော်ကောင်းသည် ။

စာမေးပွဲကြီးဖြေခါနီး ထုံးစံအတိုင်း တင်တင်ဇော်က သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အချိန် စာရင်းဆွဲ၍ စာကျက်သည် ။ သင်္ချာအလီကျက်ဖို့ ပျင်းသော ဖြိုးသည် အင်္ဂလိပ်မီးနင်းကိုလည်း အလွန် ကြောက်သည် မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါ။

ထိုနေ့က ဖြိုးသည် သူကျက်ရမည့် အင်္ဂလိပ်မီးနင်း ၁၅ လုံးကိုတော့ ရအောင်မကျက်ဘဲ အိမ်ရှေ့မှာ ဘောလုံးပိုက်လျက် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲဖြင့်လာခေါ်သော သူ့သူငယ်ချင်းကောင်လေး တစ်တွေနှင့် ဘောလုံးသွားကန်နေသည် ။ ညစာထမင်းစားချိန် သူပြန်မလာ၍ သူ့မာမိက အိမ်လာ ခေါ်သည် ။

"ဖြိုး မရှိဘူး မာမိ၊ သူ့ကောင်လေးတွေနဲ့ လိုက်သွားတယ်၊ သူတို့ လက်ထဲမှာ ဘောလုံးနဲ့ ..."

"ဟောတော် ... ဒါလောက် စာမေးပွဲနီးနေတာကို ဟယ်၊ ဒီကလေးကလဲ သူ့အဖေသိရင်တော့ အရိုက်ခံရဦးတော့မှာပဲ၊ အခု ထမင်းစားဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဒုက္ခပဲ၊ စာကျက်နေတုန်းလို့ ပြောလိုက် ရမလားမသိ ..."

"ဇော် လိုက်ရှာပေးမယ် ..." ဟု ဗြူးဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် အနီ ရောင်ဂါဝန်ဖားဖား ကလေးအနားများ စုတ်ဖွာနေသည် ကိုပင် မလဲနိုင်ဘဲ ဖြိုးကို လိုက်ရှာသည် ။ သူ ဘယ်မှာ ရှိလိမ့်မည်ကို သူမသိပြီးသား။ ထင်သည့်အတိုင်း

လေးထပ်ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဖိနပ်ကလေး ချွတ်၍ အုတ်လှေကားမှ တက်သွားတော့ သူတို့ ကောင်လေးတစ်သိုက် ဖုန်အလူးလူးနှင့် ဘောလုံးကန်ကြသည်။ စပို့ရှပ်အဝါရောင်ကလေးနှင့် ဖြိုးကို ထင်းခနဲ မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း "ဖြိုး" ဟု အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ဖြိုးက တော်တော်နှင့်မကြား။ သူ ရထားသောဘောလုံးကို အတွန်းအတိုက်ကြားမှ ဆွဲယူကွေ့ပတ်၍ ဂိုးတိုင်ရှိရာသို့ သယ်ပြေးသွားသည်။

"ဖြိုး ..."

စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုန်းအော်မှ ဖြိုးက လှည့်ကြည့်၏။ ထိုအခါ ဘောလုံးက တခြားတစ်ယောက်ဆီ ပါသွားလေသည်။ သူ တအားစိတ်တိုသွားသည်။ ထို့နောက် သူမအနားသို့ အပြေးအလွှား ဆောင့် ကြီးအောင့်ကြီး ရောက်လာ၏။

"ဘာတုန်းဟ ... နင် ဘာလာလုပ်တာတုန်း"

"မာမိက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ... ထမင်းစားတော့မယ် ... တဲ့ "

"ဟာကွာ ..."

သူ စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ကောက်ကောက် လိမ်လိမ်ကလေးများကို ဖွာလန်သွားအောင် လက်ဖြင့်ဖွကုတ်ပစ်လိုက်၏။

"ခဏလေး။ လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်၊ ဟာ ... နေဦး ... နေဦး၊ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ဟာ၊ ပြန် ... ပြန်၊ နင်ပြန်တော့"

"မပြန်ဘူး ..."

သူက ခေါင်းမာသောကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

"ပြန် ... ဆို၊ ငါလာခဲ့မယ်"

"နင်နဲ့ မှ အတူပြန်မှာ ..."

ထိုအခိုက်ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော ကောင်လေးတစ်သိုက်၏ "ဂိုး" ဟု အကျယ်ကြီး အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် ဖြိုးက နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။

"ကြည့်စမ်း၊ နင့်ကြောင့် ငါတို့ ဘက်ကို တစ်ဂိုးဝင်သွားပြီ၊ နို့မို့ဆို ငါတို့ နိုင်ပြီးသား။ နင် တော်တော်ရှုပ်ပါလား၊ ပြန်တော့"

"ဟေ့ကောင် ဖြိုးကျော်၊ လာတော့ကွာ"

တစ်ယောက်က အနားရောက် လာပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် လောနေသည်။ ။ ဖြိုးကျော်ဆိုသည့် ကောင်ကလေးမပါလျှင် သူတို့ ဘောလုံးကစား၍ မဖြစ်တော့သလို။ သူမ ရုတ်တရက် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လှည့်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားသေး၏။ သို့သော် မဖြစ်ပါ။ သူ မပါဘဲ မပြန်နိုင်ပါ။ အထူးသဖြင့် သူက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ခိုင်းနေသောကြောင့် ပို၍ မပြန်ချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ပေကတ်ရပ် နေလိုက်သည်။ ။ ဖြိုးက သူမကို ခပ်ပေပေကြည့်၍ ဂရုမစိုက်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဘောလုံး ကစားကွင်းထဲသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ ။ ညနေချမ်းအချိန်မှာ တဖြည်းဖြည်း မှောင် လာပြီ၊ ဖုန်ငွေ့များ တထောင်းထောင်းထလျက် ဤပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပို၍ မှောင်နေသည်။ ။ ကောင်ကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ၏ အကဲခတ်အကြည့်များကို တင်းတင်းပြန်ကြည့်ရင်း သူမ ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။ ။ ဘောလုံးကစားနေသည့် ကောင်လေးတစ်သိုက်က သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် ဘာပြောမှန်း မသိပြော၍ ပြုံးဖြဖြလုပ်နေကြတာကို မြင်သော်လည်း

မမှုသလို မျက်နှာပေးဖြင့် ခပ်စိုက်စိုက် လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။ ။

နောက်ဆုံး ဖြိုးကစ၍ ဘောလုံးပွဲကို သိမ်းလိုက်သည်။ ။

"တော်ပြီကွာ၊ နောက်နေ့မှ ..."

စောင်းတန်းအုတ်ခုံနံဘေးမှာ ပုံထားသော ဖိနပ်များ စွာမှ သူ့ဖိနပ်သူ ရွေးကောက်ယူ၍ သူမဆီ ရောက်လာသည်။ ။ ထို့နောက် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သေးသည်။ ။

"နင်က နင့်ကို ဟိုကောင်တွေ ဝိုင်းကြည့်တာကို ကျေနပ်နေတာပေါ့လေ ..."

"နင်နော် ... ငါ့ကို ရန်မစနဲ့ "

ဖြိုးကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ခေါင်းမော့လှန်၍ မခံချို မခံသာဖြစ်အောင် အာခေါင်ကို ခြစ်၍ ရယ်သည်။ ။ သူမ ဒေါသထွက်သွား၏။

"စာမေးပွဲ ဒီလောက်နီးနေတာကြီး"

"ဘာဖြစ်တုန်း နီးတော့။ အချိန်တန် အောင်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား"

"အောင်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး"

ထိုနေ့ညအင်္ဂလိပ်စာကျက်ချိန်ကျတော့ တစ်ယောက်တစ်လှည့် မီးနင်းပြန်ကြသည်။ ။ သူမက တစ်လုံးမကျန် ချောမွေ့စွာ ပြန်နိုင်သော်လည်း ဖြိုးက ရှေ့ပိုင်း လေးငါးလုံးလောက်သာရလျက် နောက်စာလုံးများကို စာလုံးပေါင်းမှန်အောင် မရွတ်နိုင်တော့ချေ။ သူမက စိတ်တိုတိုဖြင့် စာအုပ်ကိုင်ထားရာမှ သူ့မျက်နှာကို

ပစ်ပေါက်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘယ်လိုလုပ်စာရမလဲ၊ သူများ မီးနင်းကျက်ချိန်မှာ သွားဆော့နေတာကိုး၊ အခုပြန်ကျက် ငါ နာရီဝက်စောင့်မယ်၊ နာရီဝက်အတွင်းရအောင်ကျက်"

ဖြိုးက မျက်နှာကို လာမှန်သော စာအုပ်အား လက်နှင့်ဖမ်းထိန်းရာက မျက်နှာချိုသွေးသလို ပြုံးရယ်ပြ၏။

"ဟာ ... ဇော်ကလဲ မိနစ် ၃၀ အတွင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရအောင်ကျက်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့ကို တစ်နာရီအချိန်ပေး"

"မပေးဘူး၊ ရအောင်ကျက်"

"ဟောဗျာ"

မျက်နှာသိပ်မကောင်းလှသော်လည်း သူက ကြိုးစား၍ ပြုံးရင်းက "အေးပါ ... အေးပါ" ဟု သဘောတူ လက်ခံကာ စာကျက်သည်။ ။ စားပွဲတင်နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက် စာအုပ်ငုံကြည့်လိုက် တစစာရွတ်နေသော ပါးဖောင်းဖောင်းကလေးကို သူမ မညှာမတာ လိမ်ဆွဲပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာအောင် စိတ်တိုနေမိ၏။ ဖြိုးက ဇော်လောက် ဉာဏ်မကောင်းတာကို သူမသိလျက်သားနှင့် ဇွတ်ပေကတ်၍ အလျော့မပေးခဲ့သည် မှာ သူမ မှားမှန်း ပြန်စဉ်းစားမှ နောင်တရသည်။ ။ နာရီဝက်စော၍ သူ စာပြန်တော့ အောက်ဆုံး စာလုံးသုံးလုံးကို အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသေးသည်။ ။

"ကြည့်စမ်း ဒီလောက်ကျက်တာတောင် နင် မရဘူး။ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ"

ကောင်မလေးက စွတ်အော်လိုက်သည်။ ။ ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသော

သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုနှက် ပစ်ချင်စိတ်က များ နေသောကြောင့် အရာရာကို ချင့်ချိန်စဉ်းစားရ ကောင်းမှန်းလည်း နုနယ်သည့် ဦးနှောက်က မဝေဖန်တတ်ခဲ့။ လူတစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကလေးတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှတ်ဉာဏ်၊ အာရုံစူးစိုက်မှု မတူတတ်ကြောင်းကိုလည်း သူမ မတွက်ခဲ့မိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ စိတ်နာကြည်းမည့် စကားမျိုးကို လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

"ဒီလောက်ဉာဏ်ထိုင်းတဲ့ နင့်လိုကောင်မျိုးနဲ့ အတူတူ စာကျက်ရတာ ငါ့အချိန်တွေကုန်တယ်"

ထိုစကားအဆုံးတွင် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော အဖြစ်မျိုး ကလေးနှစ်ဦးကြားတွင် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ကုလားထိုင်မှ ဝုန်းခနဲထလိုက်သော ဖြိုးကို စိတ်အလွန်ဆတ်သည့် ကောင်ကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် သူမ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ထိတ်လန့်တကြား သိလိုက်ရသည် ။ နီညိုရောင် ဆံပင် ပျော့ပျော့ကလေးများ အောက်မှ စိတ်ထိခိုက်နာကြည်းသွားသော မျက်နှာလုံးလုံးကလေးကို ဇော် ခပ်စိုက်စိုက် ပေကြည့်နေမိသည် ။ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံလုံးချွန်ချွန် ကလေးအောက်မှ မိန်းကလေး နှုတ်ခမ်းလို သေးငယ်စုဝန်းသော နှုတ် ခမ်း ပါး က လေး မှာ တင်းနေအောင် စေ့ထားသည် ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေရာမှ ဖြိုးက သူ့ဖတ် စာအုပ်နှင့် မှတ်စုကို မပြောမဆို ကောက်သိမ်း၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

"ဟိတ် ... ဒါ ဘယ်လဲ" ဆရာမ လေသံကို မလျှော့ဘဲ သူမမေးမိသေး၏။ ဖြိုးက နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခဏရပ်၍ "နင့်အချိန်တွေကုန်တယ်ဆို၊ ငါကလဲ နင့်လို သောက်ကြီး ကျယ်တဲ့

ကောင်မစုတ်နဲ့ တစ်သက်လုံး အတူစာမကြည့်ချင်ဘူး"

ထိုအချိန်မှ စ၍ ပဉ္စမတန်းစာမေးပွဲဖြေပြီးသည် အထိ ဖြိုးက သူမကို နာကြည်းစွာ ရှောင်ဖယ်နေ၏။ ဇော်ကလည်း ဤကိစ္စတွင် သူမ အနည်းငယ်လွန်သွားကြောင်း သိလျက်နှင့် အလျော့မပေးလိုသော ခေါင်းမာမှုကြောင့် လိုက်ချောဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ချေ။ ထိုနှစ်က ဖြိုး ပဉ္စမတန်း စာမေးပွဲရုံး၏။

နောက်ဆုံးတော့ သူမက စတင်၍ ခေါ်လိုက်ပါသည် ။ ဖြိုးက စာမေးပွဲကျသူ မဟုတ်လား။ သူမကသာ စမခေါ်လျှင် နာကြည်းစိတ်ဖြင့် တစ်သက်လုံးများ ကွဲသွားမလားမသိ။ အံမာ ဒါတောင် ကိုယ်တော်က အင်တင်တင် လုပ်နေသေးသည် ။

"မခေါ်ချင်ပါဘူး နင့်ကို၊ ကြီးကျယ်လွန်းလို့ နင်နဲ့ မခေါ်ဘဲလဲ ငါ့ဘာသာငါ စာကျက်လို့ ဖြစ်တယ် ... သိလား" ဟု နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့သေးသည် ။

"အေးပါ ဖြိုးရယ်၊ နင်က ငါနဲ့ မခေါ်ဘဲ နေနိုင်မှာ ပါ၊ ငါကတော့ နင်နဲ့ မခေါ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..." သူက အထက်စီးလေသံဖြင့် ခပ်မိန့်မိန့်မေး၏။ သင့်လျော်သောအဖြေကို သူမ ကမန်းကတန်း စဉ်းစားလိုက်ရသည် ။

"နင်နဲ့ မခေါ်ရင် ငါကျောင်းကို တစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ ပေါ့ဟ၊ နင်နဲ့ ခေါ်မှ နင်လိုက်ပို့မှာ ပေါ့"

ထိုအခါ မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်နှာလေးက လက်ခနဲ တောက်ပသွား၏။ လော က ကြီး မှာ အရေးပါ သူတစ်ယောက်၏ ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြုံးမျိုးဖြင့် "အေးနော် နင်ကစခေါ်တာနော်" ဟု

နောက် တစ်ဆင့် အသားယူလိုက်ပြန်လေသည်။ ။

ကျောင်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ သူမကို ဆရာတင် မေးမြန်းဖို့ အင်မတန် မာနထားသော ဖြိုးသည် သူမ ဆဋ္ဌမတန်းအောင်ချိန်တွင် ပဉ္စမတန်းကို ဒုတိယအကြိမ်ကျပြန်၏။

ဖြိုးနှင့်ဇော်တို့ ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်သဘောထား ကွဲသွားကြသော်လည်း အန်စာ တုံးပစ်၍ မြွေနှင့် လှေကားကစားခြင်း၊ ရုပ်ရှင်နာမည်များကို ပဟေဠိဖွက်ခြင်း စသည် တို့ ကိုတော့ ကျောင်းအားတိုင်း ကစားကြမြဲဖြစ်သည်။ ။ ဖြိုးက အလောင်းအစားနှင့် ပတ်သက်လျှင် အကျိုးမပေးလို့ ပဲလားမသိ။ အန်စာတုံးပစ်လျှင် သူလိုချင်သော ဂဏန်းမကျတတ်ချေ။ သူက လောင်းကစားနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကံကိုဆိုးတတ်၏။ အန်စာပစ်၍ လေးဂဏန်းကျလျှင် မြေမျိုမည်ဖြစ်၍ သုံးဂဏန်း ကျပါစေ ဆုတောင်းလည်း မရတတ်။ သူ့ မှာ မြွေမျိုသည် နှင့်ပင် မဂိန်းတော့ချေ။ ဇော်ကတော့ အာရုံ စူးစိုက်မှုပဲ ကောင်းလို့ လား၊ ကံပဲကောင်းလို့ လားမသိ။ ခြောက်ဂဏန်းကျလျှင် လှေကားတက်ရမည်ဟု သိလျှင် "ဟောကြည့်နေ၊ ခြောက်ရမှာ ကြည့်" ဟု ဂလောက်ဂလောက်လုပ်ပြီး ပစ်ချလိုက်၊ တကယ် ခြောက်ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။

ရုပ်ရှင်ကားတွေ ပဟေဠိဖွက်ပြန်တော့ ဇော်က ရုပ်ရှင်ဝါသနာကြီးသူမို့ ဇာတ်ကားနာမည်တွေကို သိနေသော်လည်း ဖြိုးကတော့ သူကြည့်ထားသည့် ဇာတ်ကားတောင် သူ ပြန်မမှတ်မိအောင် မှတ်ဉာဏ်နည်းလှ၏။ ဤဇာတ်ကားတွင် မည်သူပါဝင်ကြောင်းလည်း သဲလွန်စပေးရသေး၏။ ဘယ်လောက်ပဲ သဲလွန်စတွေပေးပေး ဖြိုးကတော့မရတတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ

ပျင်း၍ ကစားတော့မည်ဆိုလျှင် ဖြိုးကို မုန့်တစ်ခုခုကျွေး၍
ချောခေါ်ရသည်။ ။ ဖြိုးကလည်း ဘောလုံးကန်ချိန် မဟုတ်လျှင်သာ
သူမဆီ စိတ်လိုလက်ရ လာကစားတတ်၍
ဘောလုံးကန်ချိန်ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
ဘယ်လိုမုန့်မျိုးကျွေးကျွေး မလာတော့ချေ။

ဇော်တို့ ခုနစ်တန်း ရှစ်တန်းတုန်းက ဗလာစာအုပ်
အလွတ်တစ်ခုထဲတွင် စာမျက်နှာတစ်ခုစီ၌ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုစီတပ်၍
(သူငယ်ချင်းနာမည်များကို စာကြောင်းများ အတိုင်း အမှတ်စဉ်ထိုးကာ)
သူငယ်ချင်းများ ၏ လက်ရေးတစ်မျိုးစီဖြင့် မိမိအကြိုက်ဆုံး
စာရေးဆရာ၊ မိမိအကြိုက်ဆုံးအရောင်၊ မိမိအကြိုက်ဆုံး
သီချင်းအဆိုတော် စသည် ဖြင့် မှတ်တမ်းသဘောမျိုး ရေးခိုင်းသည့်
ကစားနည်း တစ်ခု ခေတ်စားခဲ့သည်။ ။ ဇော်မှာ
ထိုစာအုပ်မျိုးမထားသော်လည်း သူငယ်ချင်းများ ၏ စာအုပ်တိုင်းမှာ
ဇော်လက်ရေး ပါသည်။ ။ ဇော်သည် ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း
တစ်နှစ်စီတွင် အကြိုက် တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေတတ်၏။
ခြောက်တန်းတုန်းက မိမိအကြိုက်ဆုံးအရောင် "လိမ္မော်ရောင်"၊ မိမိ
အကြိုက်ဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသား "ညွန့်ဝင်း"၊ အကြိုက်ဆုံးကစားနည်း
"ခွက်ခေါက်တမ်း" ဟု ရေးထားခဲ့၏။ ခုနစ်တန်းမှာ အခြားသူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်၏ စာအုပ်ထဲကျတော့တစ်မျိုး၊ အကြိုက်ဆုံးအရောင်
"အဖြူရောင်"၊ အကြိုက်ဆုံးရုပ်ရှင်မင်းသား "ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း"၊
အကြိုက်ဆုံး ကစားနည်း "စွန်လွတ်ခြင်း" ဟု ဖြစ်သွားသည်။ ။
ရှစ်တန်းရောက်တော့ အကြိုက်ဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသား "ကျော်ဟိန်း"၊
အကြိုက်ဆုံးအရောင် "အပြာရောင်"၊ အကြိုက်ဆုံးကစားနည်း "မရီ"။

သို့သော် စာအုပ်အားလုံးတွင် တူညီသောအချက်ဟူ၍ တစ်ခုတော့

ရှိခဲ့သည်။ ။

မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်၊ မိမိအဖြစ်ချင်ဆုံးအရာဟူသော
ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ "စာရေးဆရာ" ဟူသည့် စကားလုံးကတော့
ဘယ်တော့မျှမပြောင်းလဲခဲ့ချေ။

အခန်း (၂)

သူမကို ဖြိုး ကျောင်းလိုက်ပို့ရသည့်တာဝန်သည် သူမ နဝမတန်းရောက်တော့ အလိုအလျောက် ပြီးဆုံးသွားသည် ။ ဇော် တက် ရသည့် ကျောင်းမှာ အမှတ်(၁) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း ဖြစ်သည် ။ ဇော်တို့ အိမ်၏ အရှေ့တောင်ဘက် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရှိပြီး ရပ်ကွက်တစ်ခု ခြားသောကြောင့် အနည်းငယ်ဝေးသည် ဟု ဆိုနိုင်ပါသည် ။ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်သို့ ရောက် လာပြီ။ တတွဲတွဲ သွားလာနေ၍ မသင့်တော်ဟူသော အတွေးမျိုးလည်း ကိုယ်စီ ဝင်လာခဲ့ပြီ။ ထို့ထက်ပို၍ အရေးကြီးသော အချက်မှာ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို သူငယ်ချင်းများက တီးတိုးစကားဖြင့် စွပ်စွဲနေကြပြီ။ ခင်မင်သူများကဆိုလျှင် မထိတထိ နောက်ပြောင် ကျီစယ်တတ်ပြီ။ မိမိတို့ နှစ်ယောက် အကြားတွင် ရှိသည့် ဖြူစင်သော သံယောဇဉ်သည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် အရောင်တစ်ခုခု ပြောင်းသွားမလားဟု တိတ်တခိုး စိုးရိမ်ပူပန် လာတတ်ပြီ။ ထိုအခါ သူမတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပြိုင်တူချခဲ့မိဟန် တူပါသည် ။

"ဖြိုး ... နင် ငါ့ကို ကျောင်းလိုက်မပို့နဲ့ တော့" ဟု တစ်ခွန်းသာ ပြောရလျက် သူကလည်း စိတ်ပေါ့ပါး လွတ်လပ်သွားသူတစ်ဦး၏ အမူအရာဖြင့် "အေး" ဟု လက်ခံခဲ့လေသည် ။

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇွန်လဆန်းတွင် အမှတ်(၁) အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း၏ တမာဆောင်ဟု အများ ခေါ်သော နဝမတန်းဆောင်၌ ပြောင်းရွှေ့ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည် ။ နဝမတန်းကျောင်းသားများ များ လွန်းသဖြင့် "အေ" မှ "ဂျီ" အထိ (၇)ခန်းခွဲ၍ ထားသည့်အနက် သူမက "စီ" ခန်းတွင် နှစ်ရက် တိတိသာ ကျောင်းတက်လိုက်ရပြီး "ဂျီ" ခန်းသို့ အတန်းပြောင်းရွှေ့ခံရသည် ။

နဝမတန်း "ဂျီ" သည် ကိုးတန်းဆောင် တစ်ခုလုံးတွင် အစုတ်ချာဆုံးသော အခန်း ဖြစ်၏။ ထရုံတို့ ပေါက်ပြုလျက် အိမ်သာရှိသော ကုန်းမြင့်နှင့်လည်း အနီးဆုံး အစွန်ခန်းဖြစ်လေသည် ။ "ဂျီ" အခန်းထဲသို့ သူမ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်သွားသောအခါ တခြားအခန်းများမှ သူမလိုပင် ပြောင်းလာဟန်ရှိသည့် ကျောင်းသူကျောင်းသား မျက်နှာစိမ်းများကို ဟိုနေရာတစ်ခု သည် နေရာတစ်ခု တွေ့ရသည် ။ တချို့ကျောင်းသားများက တဟေးဟေး တဟားဟားနှင့် ပျော်ရွှင်နေပုံရပြီး သူငယ်ချင်းနှင့် ခွဲလာရဟန်တူသော တချို့ကတော့ ငြိမ်သက်စွာ နေရာယူလျက် ထိုင်နေကြပြီ။ သူမသည် လွယ်အိတ် ကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးနှင့် အနီးဆုံး ရှေ့ဆုံးခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော မိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်လာ၏။

"ငါ "အေ" ခန်းကနေ ပြောင်းလာတာ ငါ့နာမည် ခင်ဝေသင်း"

"ဟုတ်လား၊ ငါက "စီ"ခန်းက ပြောင်းလာတာ၊ ငါ့နာမည် တင်တင်ဇော်"

"ဟေ့ ... တို့ တော့ကျွတ်တာပဲ တင်တင်ဇော်ရေ၊ ဒီအခန်းကို ကိုးတန်းက ဆရာတွေမသင်ဘူးတဲ့ "

"ဘာ ..."

"ဆယ်တန်းသင်တဲ့ ဆရာတွေ လာသင်မှာ တဲ့ တော့"

"ဘုရားရေ"

ထမင်းစားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကျောင်းနှင့်အိမ်ဝေးသဖြင့် ထမင်းကို ကသုတ်ကရက် စားပြီး ပြန်လာရသောအခါ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ ။ နောက်နေ့ကျရင် ကျောင်းကို ထမင်းဘူးယူမယ်။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ ဓာတုဗေဒဒြပ်စင် နာမည်သင်္ကေတများ ၊ ဗေလင်စီများ တွဲ၍ ကျက်နေတုန်း ဖြိုး ရောက်လာသည်။ ။

"အံ့မယ် ... ကိုးတန်းကျောင်းသူကြီးက စာတွေ ဘာတွေတောင် ကျက်နေပြီလား" ဟု အောက်ကလိ အောက်ကလာ အသံဖြင့် မခိုးမခန့်မေးသည်။ ။

"ဒါပေါ့၊ ခုနစ်တန်းလိုတော့ ဘယ်လွယ်ပါလိမ့်မလဲ" ဟု နှိမ်ပေါက်ဖြင့် သူမ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း သူကတော့ နာဟန်မတူချေ။ လှိုင်းရိပ်ကလေးများ ထနေသော ဆံပင်ညိုညို ပျော့ပျော့ ကလေးများကို လက်ဖြင့် သပ်တင်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။ ။

"ငါ့ကို ပိုက်ဆံငါးကျပ်လောက်ချေးစမ်းပါ ဇော် ..."

"အို ... ငါ့မှာ ငါးကျပ်မပြောနဲ့ တစ်ကျပ်တောင် မရှိဘူး"

"အမယ် ... နင် မလိမ်ပါနဲ့ ၊ ငါ သတင်းရပြီးသား၊ နင့်အစ်ကိုကြီးက နင် ဂုဏ်ထူးနှစ် ဘာသာပါလို့ ပိုက်ဆံငါးဆယ်ဆုချထားတာဆို ..." ဟု သေချာပေါက်သိနေသူ၏ လေသံဖြင့်ပြော ၏။

"ဟင် ... အဲဒါတော့ ..."

သူမ၏ နှစ်ဝမ်းကွဲသော အစ်ကိုမှာ ပုလဲနှင့်ငါးသင်္ဘောမှ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူမကို ဆုချခဲ့သော ပိုက်ဆံကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် သုံးရက်သည် မဟုတ်။

"အေးလေ ... မပေးလဲရပါတယ်" ဟု မျက်နှာခပ်တည်တည်ဖြင့် ဖြိုးက ချာခနဲ ပြန်လှည့် ထွက်၏။

"နေဦးလေ ဖြိုး ..."

သူကပဲ စိတ်ကောက်ရတယ်ရှိသေး။ သူမ အနည်းငယ် ဆူဆောင့်သောဟန်ဖြင့် တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၏ "သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ ခေါ်မည်ခိုင်" စာအုပ်ကြားထဲညှပ်ထားသော ပိုက်ဆံထပ်ထဲမှ ငါးကျပ်တန်ကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

"နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နင့်ပိုက်ဆံ ငါက ပြန်ဆပ်မှာ ပါဟ။ မသဒ္ဓါသလိုကြီး လုပ်မနေနဲ့ "

"ဟော့တော် ..."

ပိုက်ဆံချေးမည့်သူကပဲ မျက်နှာချိုသွေး ပြရဦးမည့်ပုံပဲ။ သူက သူမပေးသော ပိုက်ဆံကို မယူ ချင်ယူချင်ဖြင့် လှမ်းယူ၏။

"နင် ဘာသုံးဖို့ လဲ ..."

"မစပ်စုကြေးဟော့ ..."

သူ ပိုက်ဆံရလျှင်ရချင်း လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည် ။ ဖြိုးတစ်ယောက် ဆေးလိပ်များ သောက်တတ်နေပြီလား။ သူမတို့ အတန်းထဲမှ ကောင်လေးတချို့ အတန်းအားချိန်တွင် ဆေးလိပ်ခိုး

သောက်သည် ကို မြင်နေရသော သူမ အနေဖြင့် ဖြိုးကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင်ချေ။

ဖြိုးကျော်တို့ အိမ်သည် တင်တင်ဇော်တို့ အိမ်နှင့် ခြံခြင်းကပ်လျက် ဖြစ်၏။ သူမတို့ နေသည့် လမ်းကို ဂုဏ်မသိမ်လမ်းဟု ခေါ်ကြသည် ။ အများ စုက ပွဲစားများ နေထိုင်ကြသည် ။ ဆန်ပွဲရုံ၊ ထန်းလျက်ပွဲရုံ၊ ကြက်သွန်အာလူးပွဲရုံ၊ ပဲအမျိုးမျိုး ရောင်းသောပွဲရုံ စသည် တို့ ဖြစ်သည် ။ သူမ၏ ဖခင်သည် သူမ မမွေးဖွားမီနှင့် ငယ်ရွယ်စဉ်တုန်းက ပွဲစားဖြစ်သော်လည်း သူမ သိတတ်စအရွယ် ရောက်လာကတည်းက နာရီပြင်ဆရာတစ်ဦး အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသည် ။ ဖြိုးတို့ ဖခင်ကတော့ ရေနံတွင်းစားဟောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လေသည် ။

ဖြိုးတို့ တိုက်အိမ်မှာ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင် ကားဟောင်းများ တွင် တွေ့ရတတ်သော ထုထည်ကြီးမားသည့် နံရံတို့ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည် ။ လသာဆောင်ကို တခြားတိုက်အိမ်များ လို အလျားလိုက် လေးထောင့်ထုတ်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပေါ်ထပ် ထောင့်ချိုး အခန်းနှစ်ခု၏ အစွန်များမှ အပြင်သို့ အပိုင်းသဏ္ဍာန်ကွေ့ဝိုက်၍ ထုတ်ထားသည် ။ အခန်းတစ်ခုမှာ သူ့အစ်မနေသော အခန်းဖြစ်ပြီး အခြားအခန်းမှာ ဧည့်ခန်း ဖြစ်၏။ ဧည့်ခန်း၏ ဟိုဘက်ကျမှ သူ့မိဘများ ၏ အိပ်ခန်းဖြစ်သည် ။ ဖြိုးနှင့် သူတို့ ၏ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်မှာ အောက်ထပ်၌ နေသည် ။

သူမတို့ အိမ်ကတော့ ကျင်တွယ်ပုံ ထောင့်ချိုးထားသည့် သမံတလင်းခင်း တစ်ထပ်အိမ် ကလေး ဖြစ်သည် ။ ဖြိုးတို့ ခြံလောက်လည်း ခြံဝင်းမကျယ်လှဘဲနှင့် အိမ်နှင့်ခြံစည်းရိုးအကြားရှိ သမံတလင်း ခင်းထားသော ကွက်လပ်မှာ လေးပေလောက်သာ

ကျယ်၏။ ထိုကွက်လပ်ထဲတွင် နှင်းဆီပင်များကို ပန်းအိုးဖြင့် စီတန်းစိုက်ထားပြီး သစ်ပင်စိုက် ဝါသနာပါသော အမေက သမံတလင်းကို ဖောက်ထွင်းပြီး မြတ်လေးပန်းပင်ကို စိုက်ထားလိုက်သေး၏။

ကျောင်းဖွင့်စ ၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇွန်လ၊ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်၌ မြတ်လေးရုံအောက်တွင် ကုလားထိုင် ချခင်း၍ ဓာတုဗေဒရက်ဒီကယ်လ်များ ကျက်မှတ်နေသော သူမအနီးသို့ ဖြိုး ရောက်လာ၏။

"ဇော် ... ငါနှင့်ကို ပြစရာတစ်ခုရှိလို့ ၊ အိမ်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ"ဟု မျက်နှာပိုးသတ်ထားရသော အမူအရာဖြင့် တီးတိုးခေါ်လေသည် ။

"ဘာလဲဟင် ... ဘာပြမှာ လဲ"

ဖြိုးကတစ်ခုခုပြစရာရှိလျှင် တကယ့်အထူးအဆန်း ပစ္စည်းများ ဖြစ်တတ်၏။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူ့အိမ်မှာ မှန်လှောင်ကန်ကလေးဖြင့် မွေးထားသော ရွှေငါးကလေးများ ၊ ဖန်ပုလင်းအဝ ကျယ်ထဲထည့်ထားသော ပိုးစိမ်းကောင်ဟု သူမတို့ ခေါ်သည့် ရွှေရောင်တောက်နေသော တောင်ပံစိမ်းများ ရှိသည့် အကောင်ကလေးများ တစ်ခါတစ်ခါ ဖန်ပုလင်းထဲတွင် ကင်းမလက်မည်းဟု ခေါ်သည့် စိမ်းမှောင်သော ကင်းကြီးများကို ထည့်၍ ပြတတ်သေး၏။ သံပတ်ပေးလိုက်လျှင် အစာငုံ့ငုံ့ကောက်သည့် အမွေးဖွားဖွား အဖြူရောင် ကြက်ရုပ်ကလေးများ ပြတတ်သေးသည် ။ အသက်နည်းနည်းကြီးလာတော့ သူပြသည့်ပစ္စည်းများ ပြောင်းလဲလာသည် ။ သူ့အတွက် သူ့အဖေက ဝယ်ပေးသည့် ပိုက်ကြိုးရှုံ့ဖြင့် ထည့်ဆွဲရသည့် ဘောလုံးလို၊ ဘက်တမင်တန်လို၊ သူ

ဘောလုံးကန်ရာမှ ဆုရလာသည့် ငွေခိုင်းသေးသေးကလေးလို၊
မျက်နှာသုတ်ပဝါလို၊ ဖန်ခွက်လိုပစ္စည်းများ ဖြစ်လာသည်။ ။

ယခုလည်း သူ့မှာ ပြစရာပစ္စည်း တကယ်ရှိမှန်း ဇော် ရိပ်မိသည် ။
ဘာမှ ငြင်းမနေတော့ဘဲ လက်ထဲက စာအုပ်ကလေးကို
ကုလားထိုင်ပေါ်ပစ်ချပြီး သူခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည် ။
ခြံစည်းရိုးဖျက်မှ ကျော်ဝင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှ
မဝင်တော့ဘဲ ဘေးပေါက် သံတံခါးမှ ဝင်ခဲ့ကြသည် ။ ထိုဘေးတံခါးနှင့်
ကပ်လျက် အောက်ထပ်အခန်းမှာ သူ့အခန်း ဖြစ်၏။

"လာ ... ဧည့်ခန်းကို"

ရှေ့ခန်းရောက်တော့ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော အစ်မ မမမိုးနှင့်
အတူထိုင်နေသော ဇော်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို တွေ့ရ၏။ သူတို့
နှစ်ယောက် ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်များကိုကိုင်ရင်း စကားပြောနေကြ
သဖြင့် သူမ ခြေဖွနင်းလျက် အစ်ကိုကြီးကို စပ်ဖြဖြလေး ပြုံးပြရင်း
ဖြိုးနောက်က ကပ်လိုက်သွား သည် ။ ဖြိုးက နံရံတွင် ချိတ်ထားသော
မှန်ဘောင်သွင်း ဓာတ်ပုံများ ဆီခေါ်သွား၍ ဘောလုံးကန်နေသော
သူ့ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ ဘောင်းဘီအစင်းကျားနှင့်
ဘောလုံးကန်နေသော ဖြိုး၏ နောက်မှာ ဘောလုံးသမားများ
ပြေးလွှားနေသည် ကို မသဲမကွဲ မြင်ရသည် ။ ဒါ တကယ့် ဘောလုံးပွဲမှာ
ရိုက်ထားတာပဲ။

"အမယ်လေး ... ဒါများ ကြွားစရာမရှိ ခေါ်ကြွားရသေးတယ်"

အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ထားသည့် သူမ မကျေမချမ်း ရေရွတ်
လိုက်လေသည် ။

"ဒီဓာတ်ပုံ၊ ငါ ကြည့်ပြီးသားကြီးကို ..."

"ဟုတ်လား ... ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲမှာ ပြစရာရှိသေးတယ်ဟာ ..."

သူမ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် သူ့အခန်းသို့ လိုက်သွားသည်။ သူ့ စာ ကြည့် စား ပွဲ မှာ စာအုပ် သုံးလေးအုပ်သာရှိလျက် တင်းနစ်ဘောလုံးများ၊ ကြက်တောင်အစုတ်များ ပေပွနေအောင်တင်ထားသည်။

"ဘယ်မလဲ ... ပြ"

"ဒီ မှာ ... ငါပြောမလို့ ၊ ဟိုဥစ္စာလေ ... နင်နဲ့ ငါနဲ့ အမျိုးတော်ရတော့မယ်" ဟု ဖြိုးက ဘယ်လိုမှ အပိုးသတ်မရသော မျက်နှာပေးဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ ပြော လိုက်လေသည်။

"ဘာ ..."

"ရှူး တိုးတိုး နင်ကလဲ မအော်စမ်းပါနဲ့ ၊ ဧည့်ခန်းမှာ မမြင်ခဲ့ဘူးလား၊ မမနဲ့ နင့်အစ်ကိုနဲ့ စကားပြောနေတာ"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင်ဟာလေ ... ကျောင်းစာတော်သလောက် ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု သိပ်ညံ့တာပဲ၊ နင့် အစ်ကိုနဲ့ မမနဲ့ ယူကြတော့မှာ "

"အို ... မဟုတ်တာ"

"ဪ ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ ၊ နင်မယုံရင် ဒေါ်လေး မေးကြည့်ပါလား၊ နင်တို့ ဦးလေးတွေ နောက်လဆို မော်လမြိုင်ကနေ ဒီကို လာကြတော့မှာ တဲ့။ မမနဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ စေ့စပ်ဖို့ ... တဲ့ "

"နင် ဘယ်သူပြောလဲ"

"ငါ ချောင်းနားထောင်တာပေါ့" ဟု ဖြိုးက ညစ်ကျယ်ကျယ်လေသံဖြင့် လက်မထောင်ရင်း ပြောလေသည်။ ။ သူမ တော်တော်အံ့ဩပြီး ဝမ်းသာသွား၏။ ဖြိုးတို့ အစ်မ မမမိုးမှာ သူမတို့ ရပ်ကွက်တွင် အလှဆုံး အသိမ်မွေ့ဆုံး အပျိုတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ။ သည် လောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းသည့် မမမိုးကို မည်သူက အမျိုးမတော်ချင်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

"နင် ငါ့ကို မျက်နှာမပူဘူးလား ဖြိုး"

"ဘာလို့ ပူရမှာ လဲ"

"နင်က မိန်းကလေးရှင်လေ။ ငါက ယောက်ျားလေးရှင်လေ"

"သွားစမ်းပါ"

ဖြိုးက တစ်ချက်မှ မျက်နှာမပျက်ဘဲ ရယ်မော၏။ ဖြိုး၏ နှုတ်ခမ်း အထက်မှာ ခပ်ရေးရေး လေးမြင်နေရသော နှုတ်ခမ်းမွှေးစစ်ကို ကြည့်မိ၍ ဇော် တော်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ။ ဖြိုးဟာ လူပျိုတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ။ သူမထက် တစ်နှစ်ခွဲကြီးသောကြောင့် ယခုဆိုလျှင် သူ(၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီးပြီ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအချိန်မှာ ပင် သူမ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား၏။ ဘုရားရေ ... ငါနဲ့ သူနဲ့ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း မနေသင့်ပါဘဲလား။

"တခြားပြစရာမရှိတော့ဘူးဆိုရင် ငါပြန်မယ်"

သူမ အသံသည် စောစောကလိုမဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် စူးစူးရှရှ ဖြစ်သွား၏။

"ဟာ ... ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ" သူက နားမလည်သလို ရုတ်တရက် မေးလေသည်။ ။ နောက်ပြီး သူ့ခုတင်ပေါ်

ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူမကို စူးစူးစမ်းစမ်း လှမ်းကြည့်သော
သူ့မျက်လုံးအစုံကို ချက်ချင်းမျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်မိတာ
ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

"ငါ စာကျက်ရဦးမယ် ... ဟ"

"အမယ်လေး ... စာများ ဘယ်အချိန်ကျက်ကျက်ရတာပဲ
နေစမ်းပါဦး၊ ငါ စကားကောင်း ပြောမလို့ နင် သိပ်စာတော်ချင်တာ
ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဇော်"

"ဟောတော် ... စာတော်ချင်တာဟာ စာတော်ချင်လို့ ပဲပေါ့ဟ"

"ရှင်းပဲ့ကွာ"

ဖြိုးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် သူမ
မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိသည် ။ ဖြိုးက မျက်နှာထား
ခပ်တည်တည်ပြင်၍ "နင် ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်မှာ တုန်း ...
ကဲ" ဟု မေးသည် ။

"အိုး ... တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ ဆရာမ ဝင်လုပ်မယ်၊ ပြီးရင်
စာရေးဆရာမဖြစ်အောင် လုပ်မှာ ပေါ့ဟ"

"အော့ ဪ ..."

သူ၏ သရော်သလို ရေရွတ်သံကို သူမ ဂရုမစိုက်ပါ။

"ငါက ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးအများ ဆုံးရအောင် ကြိုးစားမှာ " ဟု
တစ်ဆင့်တက်၍ ပြောမိ ပြန်၏။

"ဒါပေမဲ့ နင်က အခုမှ ကိုးတန်းရှိသေးတာ "

"ဖြိုးရာ ... ဒီလောက်မတုံးစမ်းပါနဲ့ ၊ ကိုးတန်းစာနဲ့

ဆယ်တန်းစာပေါင်းပြီး ဆယ်တန်း မေးခွန်းထုတ်တာ၊ နှစ်နှစ်စာ ဖြေရမှာ သိရဲ့ လား၊ ဒီတော့ ကိုးတန်းကတည်းက စာတွေပိုင်နေရင် ဆယ်တန်းကျတော့ သက်သာတာပေါ့"

ဖြိုးက သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ပခုံးတွန့်ကာ ပြုံးလေသည် ။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် သတိ ရသွားသလို ... "ဒါနဲ့ နင့်ကို ဟိုကောင်လိုက်သေးသလား မိဇော်"

"ဘယ်ကောင်လဲ"

"မနှစ်တုန်းက နင့်ကို ရည်းစားစာပေးတဲ့ အကောင်ဟာ ... နင့်မှာ ရည်းစားစာပေးတဲ့ လူတွေ ဘယ်လောက်များ နေလို့ မမှတ်မိရပြန်တာတုန်း"

သူမ အော်ဟစ်ရယ်လိုက်မိလေသည် ။ အဲဒီကောင်လေးကို သူမ အာရုံထဲမှာ တစ်ခါမှ ထည့် မစဉ်းစားဘူးချေ။

"အေးပါဟာ ... ငါ မေ့နေလို့ ပါ၊ မလိုက်ပါဘူး၊ ငါအပြတ်ပြောပြီးသားဥစ္စာ၊ နင် သူနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ရန်လိုမနေနဲ့ ဦး၊ သူက ရှစ်တန်းကျနေရစ်ခဲ့တာ ဥစ္စာ။ စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့ "

"ဟား ဟား ... စိတ်မပူနဲ့ ဆိုပြီး မိဇော်လေးတစ်ယောက် ပါသွားမှာ စိုးလို့ ပါဗျာ" သူက အသံ ခြစ်၍ ရယ်မောပြန်တော့ သူမ ဒေါသထွက်သွား၏။ သူမ ခါးထောက်ပစ်လိုက်သည် ။

"ဒီမယ်ဖြိုး ... ငါ့မျက်နှာစေ့စေ့ ကြည့်ထားစမ်း၊ ငါ့ထက် ပညာအဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ လူမျိုးများ ငါ့တစ်သက် မမှန်းဘူး နားလည်လား"

သူ့မျက်နှာမှ ရယ်မောရိပ်သည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အပြီး ရိပ်ရိပ်ကလေးပင် မကျန်ခဲ့ချေ။ သူက သူမကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ရင်း အသံတိတ်ဆိတ်နေခိုက် သူမက ရုတ်တရက် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်အထိ သူ့ထံမှ ဘာစကားသံမျှမကြားရချေ။

ကျောင်းဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်အကြာ အင်္ဂါနေ့ ကျောင်းတက် ပထမ ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်၌ သူမတို့ အတန်းထဲသို့ ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည် ။

တခြားယောက်ျားလေးတွေ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ မတိုမရှည် ဆံပင်ပုံစံတွေ ထားနေချိန်တွင် ကျောင်းသားသစ်ကတော့ တိုနဲ့နဲ့ဆံပင်ကလေးမှာ ထောင်နေသည် ။ အရပ်မနိမ့်မမြင့် ကိုယ်လုံး ခပ်ပိန်ပိန်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာကျပုံ ဘိုကပြားဆန်၍ သွယ်လျလှပသည် ။ သူက အသစ်ဖြစ်ပေမယ့် ရှိုးတိုးရှုနဲ့တနဲ့ အမူအရာ လုံးဝမရှိ။ ထူးဆန်းစွာပင် သူ့လက်ထဲမှာ ထမင်းဘူးတစ်ခု ပါလာ၏။ ထမင်းဘူးကို ယောက်ျားလေး ခုံတန်းနောက်ဆုံးခုံ ထောင့်စွန်း (နံရံနှင့်ကပ်လျက်) တွင် အလျင်ချထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ နက်မှောင်ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် တစ်တန်းလုံးကို ဝေခနဲတစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆရာ့ထံ စာရွက်တစ်ခု သွားပေးသည် ။ ဆရာကမော့ကြည့်ရင်း စာရွက်ကိုယူကာ အေးအေး သွားထိုင်ဟု တစ်ခွန်းသာပြောလျက် ရီဂျစ်စတာစာအုပ်ကို ဖွင့်ပြီး နာမည်စာရင်း စတင်ခေါ်သည် ။ ကျောင်းသားသစ်က ရှေ့ဆုံးခုံတန်း ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်၍ လွတ်နေသော ဆရာ့စားပွဲနားက နေရာတွင် အသာဝင်ထိုင်၏။ သူမ၏ ဘယ်ဘက် သုံးလေးပေ အကွာလောက်မှာ ရှိသော ကျောင်းသားသစ် ဆီသို့ သူမ၏ မျက်စိက လှစ်ခနဲရောက်သွားသည် ။ သူ့ပုံစံက ပြီးရယ်ခဲမည့် မျက်နှာထားမျိုး၊ နှာတံ ချွန်ချွန်အောက်မှ

ပါး လျှ ဘော ပါး စ ပ် မှာ ပုံပန်းကျနသေသပ်လှသည် ။
ထိုကျောင်းသားကတော့ မှတ်စု စာအုပ်ဖွင့်၍ ငုံ့ကြည့်နေလေသည် ။

ယောက်ျားလေး နာမည်စာရင်းတွင် နောက်ဆုံးနာမည်ခေါ်တော့မှ
သူက မတ်တတ်ရပ်ပြု၍ ထူးသည် ။

"မောင်နန္ဒတဲ့ ။ နာမည်ကလဲ မင်းသားနာမည်ကြီး"

ကျောင်းသားအားလုံး၏ မျက်ဝန်းပေါင်းစုံ သူ့ထံစူးစိုက်
အကဲခတ်နေကြမှန်း သိလျက်နှင့် သူ့ပုံစံမှာ နေသားတကျ ရှိနေသည် ။
ဤ အ ခ န်း မှာ သူတစ်ပတ်လုံးလုံး နေခဲ့ပြီးသား အခန်းတစ်ခု
ဖြစ်သလိုပင်၊ မာနလည်း နည်းနည်းတော့ကြီးပုံပဲ။

ထိုနေ့က အင်္ဂလိပ်စာအချိန်မှာ ပထမဆုံး သင်ခန်းစာထဲမှ
မီးနင်းများကို ဆရာက တစ်ယောက်ချင်း လက်ညှိုးထိုး၍ မေးသည် ။
ညကျက်ခဲ့ရန် အိမ်စာပေးလိုက်သော မီးနင်းများ ဖြစ်လေသည် ။
ဆရာက နန္ဒကို ကျောင်းသားသစ်ဖြစ်မှန်း သတိထားမိဟန်မတူဘဲ
မေး၏။ နန္ဒက ယနေ့မှ ကျောင်းအပ်သော
ကျောင်းသားသစ်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ခွန်းမှ မဖြေရှင်းဘဲ သွက်လက်စွာ
ထဖြေ လိုက်လေသည် ။

ခင်ဝေသင်းက တင်တင်ဇော်ကို လက်တို့ လျက် "ဟေ့ ... ငါ
ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ်၊ သူ ကိုးတန်း နှစ်ကျဖြစ်ရမယ်" ဟု ခပ်တိုးတိုး
အတင်းပြော၏။

ထို နေ့ မှာ ပင် သူမနှင့် ကျောင်းသားသစ်ကလေးတို့ အကြားတွင်
ရန်စတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

နေ့လယ်စာ ထမင်းစားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဇော်က

လက်သုတ်ပဝါလေး ခုံတန်းပေါ် ချခင်းသည် ။ ထို့နောက် ထမင်းဘူးကို လက်သုတ်ပဝါပေါ်တင်လျက် အဖုံးဖွင့်သည် ။ အမေ ဘာဟင်းနဲ့ များ ထည့်ပေးလိုက်ပါလိမ့်။ သူမ အဖေမှာ နာရီပြင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အမြဲလိုလို ပိုက်ဆံပြတ်လပ်နေ တတ်သောကြောင့် ဟင်းကောင်းပါမည်ဟု မျှော်လင့်၍ မရချေ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကန်စွန်းရွက်နှင့် ပဲပင်ပေါက်ကြော်၊ ဘဲဥကြော်နှင့် ဇော် အလွန်ကြိုက်သော ငါးပိထောင်းစပ်စပ်၊ ထို့နောက် ထမင်း ဘူးဖွင့်လျက်သားကလေးကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် တစ်ပါတည်း မကိုင်လျက် ငါးပိထောင်း ကြိုက်တတ်သော နောက်ခုံတန်း တစ်တန်းကျော် သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးထံ ထမင်းသွားစားရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် တစ်ယောက်ယောက်က သူမ၏ ညာဘက်ပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်ထည့် လိုက်သောကြောင့် သူမထိုင်သွား၏။ လက်မှာ ကိုင်ထားသော ထမင်းဘူးက ခွပ်ခနဲ အောက်မှောက် ကျသွားသည် ။

မီးတောက်လုမတတ် ဒေါသမျက်လုံးများ ဖြင့် တိုက်လိုက်သူအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျောင်းသားသစ်သည် အံ့ဩအားနာနေဟန် ပုံစံဖြင့် နီးကပ်စွာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည် ။ သူ့လက်ထဲမှာ လည်း နောက်ဆုံး ခုံတန်းမှ ပြန်ယူလာခဲ့သော ထမင်းဘူးကလေးကို ကိုင်လျက် ...

"ဆောရီး ..."

"ဘာ ..."

ဤကိစ္စ၌ သူမကို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သင့်ပါလျက် "ဆောရီး"

ဟု တစ်ခွန်းသာဆိုသော ထိုလူငယ်လေးကို ဇော် အရမ်း စိတ်ဆိုးသွားလေသည်။ ။ တကယ်ဆို ထမင်းဘူးတစ်ခုလုံး သူ့ကြောင့် မှောက်ကျတဲ့ ဥစ္စာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ ဘာညာ ပြောသင့်တာပေါ့။

"နင် မျက်စိကန်းနေသလား၊ လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်အောင် နင် မျက်စိကန်းနေလို့ လား"

စိတ်ရှိုလက်ရှိ အော်ဟစ်ရန် တွေ့ပစ်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာပျက်သွား၏။ ဇော်သည် မှောက်ကျနေသော ထမင်းဟင်းများကို ငုံ့ကြည့်ကာ ဒေါသထွက်ရာမှ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ။ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဇော်အနား ရောက် လာပြီးချော့သည်။ ။

"လာပါ တင်တင်ဇော်ရယ် ... ဘာမှ ပြောမနေပါနဲ့ ၊ သူလဲ တမင်တိုက်တာမှ မဟုတ်တာ။ တို့ မှာ ထမင်းတွေ အများကြီး ထည့်လာတာ၊ ငါတို့ နဲ့ အတူစား" ဟု တွဲခေါ်ဖျောင်းဖျလေသည်။ ။ တခြားတစ်ယောက်က ထမင်းဘူးနှင့် လက်သုတ်ပဝါကို ပြန်ကောက်လျက် အကျအန ပြန်ချည်ပေး၏။ ထို့နောက် ထမင်းဟင်းတို့ ကို ခပ်သွက်သွက် တံမြက်စည်းလှည်း၍ အမှ ဝိုက်ကော်သည့် ဂေါ်ပြားထဲသို့ စုပုံလှည်းထည့်နေ၏။ ကျောင်းသားသစ်က သူမ၏ ထမင်းဟင်းများကိုသာ ငေးမောရင်း ခပ်ငိုငိုရပ်နေလေသည်။ ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့သည့် ပုံစံမျိုး။ တင်တင်ဇော်ကတော့ ထမင်းထဲ မှာ မြင်နေရသည့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် ငါးပိထောင်းအလုံးကလေးကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းရာမှ အားငယ်ရှက်ရွံ့လာသည် ။ အခုတော့ သူ

ငါ့ထမင်းဟင်းကို မြင်သွားပြီပေါ့။ ငါ့အိမ်အခြေအနေကိုလည်း သူ အကဲခတ်မိသွားပြီပေါ့။

သူမ ရုပ်နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်ရသည် မှာ ရစ်ဝဲပြည့်လျှံလာသည့် မျက်ရည်များ ကြောင့် ဖြစ်၏။ သူမနေရာသို့ ပြန်မထိုင်သေးဘဲ ပြတင်းပေါက်အနား သွားရပ်ကာ တမာပင်တွေကို ငေးမောကြည့်နေရင်း မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ပစ်လိုက်ရသည် ။ ထမင်းမရှိတော့၍ မုန့်ဝယ်စားရန် မုန့်ဖိုးတစ်ပြားမှ မရှိပါ။ သူမကို အိမ်က မုန့်ဖိုး မပေးလိုက်ပါ။

"ဟိတ် ... ဒီမှာ "

ဇော်အနားသို့ တစ်ယောက်ယောက်လာရပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည် ။ သူပဲဖြစ်မှာ ပါ။ အခုမှ တောင်းပန်မလို့ ပေါ့လေ။ ဇော် လှည့်မကြည့်ပါ။ မျက်ရည်များ ရီဝေနေသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

"ဟေ့ ... နင့်နာမည်လဲ ငါမသိဘူး။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ဟိုဘက်ကကောင် တစ်ယောက်ကို ငါ ရှောင်လိုက်ရလို့ ပါ။ ငါ့ထမင်းဘူး နင့်နေရာမှာ တင်ထားခဲ့တယ်၊ နင် စားလိုက်ပါ"

"ဘာပြောတယ်"

သူမ တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အနီးကပ်ရုပ်နေသော ကျောင်းသားသစ်၏ စိမ်းမှောင်သော မျက်ဝန်းတို့ နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည် ။ သူက မပြုံးမရယ် ခပ်တည်တည်။

"ငါ မုန့်ပဲ သွားစားစားလိုက်မယ်"

"မစားဘူး၊ နင့်ထမင်းဘူး နင်ပြန်ယူသွား"

"မယူဘူး၊ နင်စားလိုက်"

ကျောင်းသားသစ်က လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဇော် ကိုယ့်ခုံတန်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ပြန် လျှောက်ခဲ့သည်။ ။ သူမ နေရာတွင် သူ့ထမင်းဘူးကလေး တင်ထားသည်။ ။ အဖုံးဖွင့်လျက်သား ကော့ပုံနေသော ဆန်မွှေး အကောင်းစား၊ ထမင်းဘူးအံထဲမှာ ပုစွန်တုပ်ကြော် နီနီရဲရဲအကွေးလိုက် မြင်ရသည်။ ။ နောက်ပြီး အသားသုပ်လား ဘာလား ခရမ်းချဉ်သီးအရွက်တို့ နှင့်ရောပြီး သုပ်ထားသည့် ဟင်း တစ်ခွက်၊ ထမင်းကိုလည်း ပုစွန်ဆီကြော်ရည်ဆမ်း၍ နယ်ထားဟန်တူပါသည်။ ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ် စွာ သူ့ ထမင်းဟင်းအနံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း တလိပ်လိပ်တက်လာသော အားငယ်ရှက်ရွံ့မှုကို မျိုချပစ် လိုက်ရ၏။

"ဟေ့ ... နန္ဒ"

အတန်းပေါက်ဝ ရောက်ခါနီးသော ကျောင်းသားသစ်က လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ဇော် သူ့ထမင်းဘူးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မကိုင်ကာ ပြတင်းပေါက်သို့ သယ်ယူသွားသည်။ ။ သူမ ဘာလုပ်တော့မည်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် သူက လက်ကာပြလျက် ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်လာသည်။ ။

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... မလုပ်နဲ့ လေ"

သို့သော် သူမ ပြတင်းပေါက်မှ သူ့ထမင်းဟင်းများကို သွန်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ။ သွန်ပြီးချိန်ကျမှ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ။

"ရော့ ... နင့်ထမင်းဘူး၊ ကျေရော"

နန္ဒက သူမကို ဘာမှ မပြောဘဲ စိုက်ကြည့်၏။ သူ့မျက်ဝန်းများ တောက်ပလွန်းသောကြောင့် ဇော် အမှားတစ်ရပ်

ကျူးလွန်လိုက်မိပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည် ။ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရန်စတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

သူ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ သူ့ထမင်းဘူးကိုသာ ငြိမ်သက်စွာ လှမ်းယူလျက် သူ့နေရာသူ ပြန်သွားလေသည် ။

ထိုအချိန်မှ စ၍ နန္ဒနှင့် တင်တင်ဇော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားသည် ။ ဆိုင်မိလျှင်လည်း မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင် ကြိုးစားသည် ။ အရပ်ပုသလောက် ခေါင်းမာသော ကောင်မလေးကို သူကမြင်ပြင်းကတ်ဟန်ရှိသလို ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် ဘဝင် မြင့်ဟန်ရှိသော ကောင်လေးကို သူမကလည်း မျက်မုန်းကျိုးနေသည် ။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုးသည် မှာ သူ အင်္ဂလိပ်စာတော်သောကြောင့် သူမတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မနာလိုစိတ်ပင် ဖြစ်လေသည် ။

အတန်းထဲတွင် စာဖတ်ပြုရသည် ဖြစ်စေ၊ မေးခွန်းများ ဆရာမေး၍ ဖြေရသည် ဖြစ်စေ၊ သူ ထရပ်၍ ဖြေလျှင် သူမ အံ့ဩငေးမောနေမိလောက်အောင် သူ့အင်္ဂလိပ်အသံထွက်များက ပီသပေါ့ပါးလှသည် ။ ဘေးက သူငယ်ချင်းများက လက်တို့ ၍ "အဲဒီကောင် အင်္ဂလိပ်စာ သိပ်တော်တာပဲနော်" ဟု တီးတိုးချီးမွမ်းသည် ကိုပင် သူမ မခံရပ်နိုင်။

"အိုး ... သူ့အဖေက ဆရာဝန်ဆိုပဲ၊ ပညာတတ်မိဘက မွေးလာတဲ့ ကောင် ဒီလောက်မှ မရရင် ညံ့တော့မှာ ပေါ့"

ဇော်က အတန်းပညာ လုံးဝမတတ်သည့် ဘုန်းကြီးလူထွက်ဖခင်နှင့် လေးတန်းအထိသာ ပညာသင်ခွင့်ရသော တောရွာသူမိခင်တို့ မှ မွေးဖွားကြီးပြင်းသူဖြစ်သည် ။ အမေက သိပ်စာတော်ချင်၍ ကြိုးစား

ကျောင်းတက်လိုသော်လည်း အမေမိခင်က မိန်းကလေးဆိုတာ သေစာရှင်စာတတ်ရင်တော် ပြီဟု ကျောင်းမှ နုတ်၍ ဈေးသည် တစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတတ်အောင် သင်ကြား ပေးခဲ့သည် တဲ့ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေက သူ့သမီးကို စာတော်စေချင်သည် ။ အမြင့်မားဆုံးသော ရာထူးကိုမှ ရစေချင်သည် ။ အမေက သူမစာဖတ်လျှင် လက်ဖက်သုပ်၊ အချဉ်ထုပ်များ ဘေးမှာ အရန်သင့် ချပေး၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးခဲလျက် မအိပ်မနေ ထိုင်စောင့်ပေးတတ်သည် ကလွဲ၍ သူမနားမလည် သည့် စာများ နှင့်ပတ်သက်လျှင် အကူအညီရသူ မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ဇော်လည်း နန္ဒလိုတတ်ကျွမ်းအောင် ဘာကြောင့် မကြိုးစားနိုင်ရမည်နည်း။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဦးကိုကြီးကိုယ်တိုင် နန္ဒ၏ အင်္ဂလိပ်စာတော်မူကို သတိထားလာမိခဲ့သည် ။ အတန်းထဲတွင် တစ်ယောက်စီစာမေးတိုင်း အဖြေမှန်မဖြေနိုင်ကြလျှင် နောက်ဆုံးနန္ဒဆီ လက်ညှိုးထိုး၍ မေးတတ်သည် ။ နန္ဒက ခပ်သွက်သွက်မတ်တတ်ရပ်၍ ဖြေလိုက်သမျှ အဖြေအားလုံး မှန်သည် ချည်းပင် ဖြစ်လေသည် ။

တစ်နေ့မှာ တော့ အဋ္ဌမတန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးလည်း ရခဲ့သော၊ သပြေတန်းကျောင်း တစ်ခုလုံးတွင် အမှတ်အများ ဆုံးရခဲ့သော အနည်းငယ်မာနသွေးကြွလျက်ရှိသော တင်တင်ဇော် အတွက် အရှက်ရစေမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ဆရာက တင်တင်ဇော်ကို ဖြေခိုင်းသော ဝါကျတစ်ကြောင်း မှားသွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည် ။ ဇော် မှားသွားသော မေးခွန်းကိုပင် ဆရာက နန္ဒဆီ လက်ညှိုးထိုး၍ မေးတော့ နန္ဒက မတ်တတ်ရပ်၍ ဖြေလိုက်သောအခါ

ဆရာက သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့နောက် တင်တင်ဇော်အား ဤကဲ့သို့ မဖြေသင့်ကြောင်း ဆရာက ညွှန်ကြား၍ မှတ်ခိုင်းသည် ။

နန္ဒက သူမကို လုံးဝလှမ်းမကြည့်သော်လည်း ဇော်ကတော့ သူ လှမ်းကြည့်နေသည် ဟု ပင် ခံစားရ၏။ အတန်းသားအားလုံးက နန္ဒကို အားကျသလို ငေးနေချိန်မှာ ပင် စူးနစ်သောခံစားမှုဖြင့် သူမ ရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်၏။

"ငါ ကြိုးစားရမယ် ... ကြည့်နေ၊ တစ်ချိန်ချိန် နောင်နှစ်ပေါင်းများ စွာ ကြာလာတဲ့ အခါ ဒီအတန်းသားအားလုံးက တင်တင်ဇော်ဆိုတာ ငါတို့ နဲ့ တစ်တန်းတည်းနေလာခဲ့တာလို့ ဂုဏ်ယူပြော ပြကြွားချင်လာအောင် ဖြစ်စေရမယ်"

နန္ဒကတော့ သူသည် မခံချင်စိတ်ကြီးမားလှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်မိပြီဖြစ်ကြောင်း ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

သူမတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်းထဲတွင် ထမင်းဘူးယူစားသူများ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မဆုံမိစေရန် အတော်ကြိုးစားရပါသည် ။ နန္ဒသည် ညောင်လှရပ်ကွက်လား၊ သစ်တပွေရပ်ကွက်လား၊ အဲသည် ဘက်မှာ နေသည် ... တဲ့ ။ သူ့အဖေက ရေနံဆရာဝန်ဟု သိရသည် ။ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ရေနံကားမဟုတ်သော ဂျစ်ကား အစိမ်းရောင်ကလေးဖြင့် လာလာကြိုသည် ကို တစ်ခါနှစ်ခါ မြင်ရဖူးသည် ။ ကျောင်းအလာကိုတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ရဖူးပါ။ နန္ဒသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ကျောင်းစရောက်သည့်နေ့မှ လွဲ၍ ကျန်ရက်များ တွင် သူမထက်အလျင် ရောက်ရောက်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။

နန္ဒသည် အင်္ကျီအဖြူကို လက်တိုဘယ်တော့မျှမဝတ်၊ လက်ရှည်ကို လက်ဖျံအလယ်ပိုင်းတွင် အခေါက်ပြားကြီးကြီးခေါက်လျက် ဝတ်တတ်သည်။ ။ လုံချည်ကျတော့ မာစရိုက်အစိမ်းပြောင်လုံချည်ကို အမြဲဝတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ အစိမ်းကွက်စိတ်စိတ်ကလေးများ ဝတ်တတ်သည်။ ။ ဇော်တို့ ကျောင်းသည် ကျောင်းဝတ်စုံနှင့်ပတ်သက်၍ တနင်္လာနေ့နှင့် သောကြာနေ့တွင် သာ စည်းကမ်း တင်းကျပ် ထား၏။ ကျန်သည့်ရက်များ တွင် အခြားအရောင်များ ဝတ်ဆင်ခွင့်ရှိပါသည်။ ။ သို့သော် နန္ဒကတော့ တစ်ချိန်လုံး အင်္ကျီအဖြူ လုံချည်အစိမ်းဖြင့်သာ အမြဲတွေ့ရသည်။ ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် လောလော လတ်လတ် ရေချိုးသန့်စင်ထားပြီးသား လူလို ရှင်းသန့်နေတတ်သည်။ ။ သူ့ကို မနာလိုသည့် အကြောင်းရင်းများ ထဲတွင် အင်္ကျီအဝတ်အစားသပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်တတ်ခြင်းလည်း ပါ၏။

ဇော်ကတော့ ယခုနှစ်ကျမှ ထဘီဝတ်ကျင့်ရသူမို့ ထဘီလည်း ခဏခဏ ပြင်ဝတ်ရပြီး အင်္ကျီကို ထဘီထဲထည့်မဝတ်ရလျှင် မနေတတ်ချေ။ ဇော်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲတမ်း ဖိုသီဖတ်သီနှင့်ချည်းတွေ့ရမည်။

တစ်ခါတော့ အလွန်ကြီးကျယ်သော နန္ဒတစ်ယောက် တစ်တန်းလုံး၏ ဟားစရာ ဖြစ်သွားဖူးသည်။ ။

ဆရာမဒေါ်ခင်နွယ်နွယ်သည် ဇီဝဗေဒသင်လျှင် အနိမ့်အမြင့်မရှိသော တစ်သမတ်တည်းသော အသံဖြင့် စာသင်တတ်သူဖြစ်၍ စိတ်အာရုံ စူးစိုက်မထားလျှင် ပျင်းစရာကောင်းသည် ဟု သူငယ်ချင်းများက ဝေဖန်ကြဖူးသည်။ ။ ဇော်ကတော့ သတ္တဗေဒရော ရုက္ခဗေဒပါ စိတ်ဝင်စားသူမို့

ဆရာမစာသင်သည် ကို ပျင်းစရာဟု ဘယ်တုန်းကမျှမထင်ခဲ့ချေ။

နန္ဒကတော့ ဇီဝဗေဒကိုပဲ စိတ်ပါဝင်စားမှု နည်းလေသလား မသိ။ တစ်ခါက ဒေါ်ခင်နွယ်နွယ် အချိန်တွင် အိပ်ငိုက်သွားတာ ဆရာမ မိသွားသည် ။ ဇော်တို့ က ဆရာမဆီမှာ အာရုံစိုက်နေ၍ မမြင်ရသော်လည်း ဆရာမကတော့ သူ့ကို မြင်မှာ ပေါ့။ ဆရာမသည် နှာခေါင်းထိပ်ဖျားနှင့် နဖူးနားထင်ဘေးတို့ တွင် ချွေးစို့လာသည် အထိ ပိုးဟပ်၏ အစာလမ်းကြောင်းကို အပင်ပန်းခံ၍ စာသင်နေချိန်ဖြစ်လေသည် ။ ဆရာမက စာသင်ရင်း ခဏရပ်လျက် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍ "ဟေ့ ... ဟိုတစ်ယောက်" ဟု လှမ်းအော်သည် ။ ထို့နောက် ရှေ့ဆုံးခုံတန်း အလယ်မင်းလမ်းဘေးဖျားတွင် ထင်းထင်းကြီးထိုင်ငိုက်နေသော နန္ဒဆီသို့ ရေးလက်စ မြေဖြူဖြင့် ပေါက်ပစ် လိုက်လေသည် ။ ထိုအခါကျမှ နန္ဒက ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ထ၍ မတ်တတ်ရပ်၏။

"ညက တော်တော် အိပ်ရေးပျက်သလားကွ" ဟု ဆရာမအမေးတွင် တစ်တန်းလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည် ။ နန္ဒ၏ ဖြူဝင်းသောပါးမှာ ပန်းသွေးရောင်လွှမ်းသွားပြီး မျက်လွှာလေး ချလျက် မတုန်မလှုပ် ပြုံးနေတော့သည် ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ နန္ဒတို့ က ပါးသွားပြီ။ ဆရာမ ဒေါ်ခင်နွယ်နွယ်၏ အချိန်ရောက်လျှင် ဟိုး နောက်ဆုံးခုံတန်း နံရံနှင့်ကပ်လျက် ချောင်ကျကျနေရာသို့ သွားသွားထိုင်တတ်သည် ။ အဲဒီနေရာတွင် လည်း သူငိုက်နေတာပဲ။ အတန်းထဲတွင် ငိုက်တတ်သူဟူ၍ ဇော်တို့ ခုံ၏ နောက်တစ်တန်းကျော်မှ ကောင်မလေးရယ်၊ နန္ဒရယ် နှစ်ယောက်သာ ရှိလေသည် ။
